د افغان ننګ ویب پاڼه
خپلواکه ناپیيلې ټولنیزه او فرهنګي خپرونه

ورستی فصل

Ketabton.com

لنډې کیسې

لیکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ المریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړتیاوې:

د لیکي نوم: وروستی فصل
لیکوال: ګل رحمن رحماني
مبایل: ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
برېښنالیک: mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: ګ، رحماني
ډیزاین: صادق الله صادق
خپرندوی: ګودر خپرندویه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انټرنیټ خپروونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د پښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته!

رحماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

گڼه	سرلیک	مخګڼه
۱	خپلې خبرې الف	
۲	دولسمشراند یښنې	
۳	وه دتوروغروشپونکیه	
٤	مزدوري	
٥	وه شینوارې ماما	
٦	غوگو	
۷	سپین دېوالونه	
۸	دسیندناوې	
۹	دځنگل ماران	
۱۰	عبدل کاکا	
۱۱	بې وطنه	
۱۲	شهزاده	
۱۳	وروستی فصل	
۱٤	زنداني	
۱٥	کتیبه لیکونکی	
۱٦	دزخم ننبه	
۱۷	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
۱۸	له وینې ترمینې	
۱۹	وړانګه اونکریزې	
۲۰	دهدیرې شپه	
۲۰	په وینولمدې تابلوګانې	
۲۱	په اوښکولمدې تابلوګانې	
۲۲	وړانګه اونکریزې	
۲۳	دهدیرې شپه	
۲٤	د وروستي فصل یوڅو پاڼې...	

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

درنو لوستونکو !زه نه غواړم په خبروکې خبرې راوباسم اوپه کیسوکې کیسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې يې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خوپه کې راغلې لنډې کیسې زمالومړۍ هغه دي ددغه کیسوسوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پیدا کړې وې اودځينو دليکلوناکامه هڅه مې هم کړې وه خوکله چې پوهنتون ته راغلم نودکیسې له لوستلووروسته مې وليکلې اوتاسې ته يې وړاندې کوم زه دانه وايم چې په تول پوره کیسې مې لیکلې خولږترلږه دداستاني ادب دیوه مینه وال دډالۍ په توګه يې قبولې کړئ اوبیامشورې راکړئ چې تردې ښې کیسې وليکم.

داهم بایدووایم چې دغه شل کیسې مې دراډیواونټ له لارې تر اورېدونکو او لوستونکوهم رسولې دي اواوس خوشحاله یم چې په کتابې بڼه يې هم دررسوم.

په تلوتلوکې دګودرخپروندیې ټولنې له درانه مشراوملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صیب قدرت الله تائب نه چې دوروپه څېرراته ګران دی مننه کوم چې زمادغه کتاب هم زمادنوورکتابونوپه څېرتاسې ته درسوي اوتل يې لیکلوته هڅولی یم ، له زلمي کمپوزراوکشرلیکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپوټري چارې اوپوښتنې يې په خپلو هنرمندوګوتوجوړه کړه له درانه مجیب الرحمن احساس نه چې دغه کیسې يې یوځل بیالوستې اوڅه يې وربانده وليکل له تاسې درنومننه چې زمادوروستي فصل پاڼې اوړوی.

ګل رحمن رحماني

جلال اباد ، دصفاراډیودخپرومدیریت

۱۳۸۸دکب اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر اندیښنې

د ګل خانې ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخوانې شان شوکت ولاړه وه نرۍ شمال لګېده او مرغانو شور ماشور جوړ کړی وو ، توتکۍ به نږدې راغلې خو چې کله به یې د ماڼۍ په رنګینو پردو او ښېښنو ستر ګې ولګېدې بېرته به د شنه اسمان په لور والوتې او د نورو توتکیتو په سیل کې به ور ګډې شوې د سهار لمر هم د وربڅو په جال کې راګیر وو او رڼایې پیکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په یوه اوږده دهلېز کې یې د سرو قالینو لپاسه قدم واهه د ماڼۍ له کړکیو یې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم د ومره اندیښنې نه وې راټولې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن یې ولې فکرونو ګډا ووډ دي او د اندیښنو سېلاب په مخه کړې دی د تالار یوې لویې کړکۍ ته ورغی غوښتل یې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکیو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاس ونه ولړزېد ل او څو قدمه شا ته شو په ځیر ځیر یې توتکیو ته وکتل او په تندي کې یې د قهر ګونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس توتکۍ هم را ته غوصه دي ما اخر له دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بیا غلی شو

هـــو...

خی دوی ولې دلته ځالې نه جوړوي پخوا خو به ددې ماڼۍ هره برخه او چت د دوی له ځالو ډک وو خو اوس یوه توتکۍ هم دلته ځاله نه جوړوي ما اخر دوی سره څه کړي؟

خپلـــه قـــره قلـــي یـــې پـــه لاس کـــې وا خیـــسته یـــوه مـــلازم تـــه یـــې ورغږکـــړ بچیم اینجه بیا....

وړانـــدې ولاړ مـــلازم پـــه لړزیـــدلو قدمونو د ولســـشر مخکې ســـلا مـــې وولـــه ولسمشر په خندنی لهجه ورته وویل

دا توتکۍ اوس ولې دلته ځالې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته یې وکتل او زیاته یې کړه

صیب.. صیب...موږ خو هېڅ نه دي ورته ویلي

ولسمشر غوصه شو نو بیا ولې نه راځي زر که ځواب را کړه

ملازم سرښکته وا چولو او زیاته یې کړه

ص.ص..ص...صیب......

د ګلخانې د سا تونکو مشروا یې چې د ماڼۍ رنګ خرابوي داخل موورته معماران ان له اروپا نه راوستي وو ډېره قېمته یې رنګ کړې روپۍ یې تراوسه پاتې دي.....

د ولسمشر غوصه سره شوه پـه تالار کې وړاندې روان شو او همغسې پـه فکرونو کې ډوب وو ، پـه کړکیو کې ایښې ګلدانونه یې یو یو له نظره تېر کړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوټیو یې له ده نه د لمر خاتـه خواتـه مخونـه اړولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر یوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې دځان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشر غوټۍ لاندې وغورځوله او یوځل بیا له ځان سره په خبرو شو. اوهو...اوس غوټۍ هم د توتکیو په څېر له ما خفه دي مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هوا کې توتکی په دایروي کړیو کې داسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنګل یې د کړکۍ په څنډه کېښوده یوځل بیاد فکرونو په سیند لاهو شود خپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شومتوب کې یې ددغه ما ڼۍ په اړه ده ته په نقلونو کې کړې وې په خیالونو کې ډېر وړاندې لاړ و وریاد شول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلار سره دنوي کال په جشن کې دې ماڼۍ ته راغلی وو هغه وخت دغه ماڼۍ ټوله توتکیو او دنورورنګارنګ مرغانو شور ما شو په سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو دپاچا په مخ هم دخوښیو څپې خورې وې دده پلار چې دپاچا نږدې ملګری وو دی پاچا ته وروست ده دپاچا چالاسونه ښکل کړل دپاچا لاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې ورباندې ګرمې شوې پاچا هم دی بې سارې ښکل کړ دده پلار پاچا ته ددوی دباغچې له ګلونو جوړه کړې غاړکۍ وروا چوله هغه وخت ټوله ماڼۍ دولس له مشرانو او ښاریانو ډکه وه له کلو نه هم خلک راغلي وو، دی چې راته هېڅ هم تالا شي نه کړ دماڼۍ پیره دارانو هرچا ته د ګلو نو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په ځمکه ایښې وې او خلکو ته یې غاړې ورکولې اتڼونه روان وو او دماڼۍ په مینځ کې په پاچا دګلونو باران جوړ وو، هره خوا دګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې او دپسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې دپاچا تخت او شاو خوا به دګلونو په ګېډیو کې پټه وه او سندرغاړو دخوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې دپسرلي او وطن په اړه وې خو خلکو په بار بار له سندرغاړو غوښتل چې دپاچا په اړه سندرې وو ایي ولسمشر چې په خیال کې تر دې ځایه راورسېده ټکان یې وخوړ لاندې یې وکتل.

دښار نږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښار ما یوسوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه څو سوالګرو ماشومانو لارو یانو ته د سوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی تر لاس نیولی وو او هرڅوک به چې په مخه ورغلل د سوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه وروا چوله او څوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو او ماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خو په دې وخت کې یو خړ رنګه فوځي موټر را ښکاره شو بوډا یې د هارن له اوازه وډار شو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خو موټر یې مخې ته راورسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره د سړک وړاندې غاړې ته پړمخې ولوېده.

ولسمشر خپلې سترګې و موښلې ټکان یې وخوړ او بېرته شاته شو د کړکۍ سره پرده یې کش کړه سر یې په دواړو لاسونو ونیوه چې له شانه چاورباندې غږ کړ

جلالتماب! وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظار کوي

ولسمشر خپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پوره کړه او دیوې ډلې ترمخ د غونډو د تالار په خوا روان شو خو قدمونه یې یو هم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال اباد ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه دتوروغرو شپونکیه!

د ژمي په يوه ساړه مازديگرمورږټو ل دکلي دجومات په برنډه پيتاوي ته ناست وو وړواولويانو ټولوله ځانونو گرم پټوگا ن تاووکړي وو اوگرمي كورتۍ يې په تن وې لمردنورووړځوپه خلاف خوراتود وو خوغرونه اودرې له واوروداسې ډكې وې چې يوازې كږې وږې لارې اودوړاندې كروندوويالې اولښتي دښامارانوپه څېرتورما لومېدل دجومات په برنډه دكليوالوشورزوږترنږدې كورونو ښه رسيده له ټولوبامونوخړدودونه اوچتېدل اوله دود كشو شنې لوخوړې تاوېدې دباغونواوكروندوپه لغړو ونوكې دكارغانواوازونه اوچتېدل په برنډه ناست كليوال هرڅوك په خپلوكې لگياوو چاقطارچادولس بچې كول وړاندې څوسپين ږيرودڅارويوپه ناروغۍ خبرې كولې خوكله چې به دملاصاحب دراتلوغږشوټول ناست كليوال به داسې غلي شول لكه دمرغانو په سيل چې بانښه ورگډشي خودملاصاحب په ځاى به چې بل څوك له جوماته راووتل بيابه هم هغه شورماشورجوړشو گلاب اكابيادي هرڅه نه بې پرواخپل فكرونه كول ښى لاس يې په تندي دچترۍ په څېرنيولى وواوسترگې يې د مخامخ غره لوړو څنډوته نيولې وې چې سيليوبې له سره وا ورې الوزولې اولمرته دهنداري په څېرځلا دهرچاسترگوته رسېده يوازې لوړكمرونه غرني ونې اودبوټوسرونه له واوروراوتلي ښكارېدل گلاب اكا هم ښايي دنوروما لداروكليوالوپه څېردې ته خفه وو چې څه وخت به له غرونو او غونډيو واورې والوزي اودهغه دوږومېږواووزورمه به د څر لپاره ووزي گلاب اكا همداسې په فكرونوكې ډوب وو چې نا څاپه يې په برنډه ناستوكسانو ته سترگي ورواړولې اوپه لوړاوازيې وويل هاغه وگورئ!

هغه...ليونى لكه چې كوم نابلده دى... هلئ ټولو وازې خولې دگلاب ا كا خواته په حيرانۍ وكتل هغه له ځايه اوچت شو اوگوته يې دا شارې په دود دمخامخ اوچت غره سرته ونيوه

هغه په واوروكې بند بنياد م درته يادوم دمخامخ غره په سريوانسان چې په سيوري كې دما شوم په څېرښكارېده په واوروكې ترگونډوپورې پټ وو اوپرلپسې تنديكونه يې خوړل.

گلاب اكا يودوه قدمه وړاندې واخيستل اوبيا په خبروشو

هلكا نوكوم نابلده مسافردى زمونږكوم كليوال كله هم په دې وږونكې لاره نه راځي كه يې پښنه خطا شوه كندوته لوېږي اويابه هم سيندته اوكه دانه وي نوكوم برف كوچ ضرور پرې را ځي دې اجل نيولي ته زمونږاوازهم نه ورسيږي تاسې درى ځلوركسه په منډه ورشى كه موبچ كړلوى ثواب به موگټلى وي هلئ بيړه وكړئ ځلوركسا ن چې لو يې موزې يې لرلې پټوگا ن له ځانه تاو كړل اوپه منډه دغره په لور روان شول.

دما ښا م له جمعې وروسته ټول كليوال په جومات كې دتبۍ په سرراغونډ وو اوهغه پنځلس كلن هلك ته يې كتل كوم چې يخ كرخت كړى وو دخبروتوان يې نه درلود خوهرچاته يې حيران حيران كتل لكه چې كوم خوب گوري گلاب اكا پرلپسې چاپي كولو د گرموشيدواوچايوغوړيونه يې وركول كليوا ل چې د نااشنا هلك له خبروكولونا هيلي شول ټول خپلوكورونوته ولاړل په ټول كلي كې د دغي نا ا شنا هلك دراتلوكيسه خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جومات کې یوا ځې ګلاب اکا او ملا صاحب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تیارې مخ په خورېدو وې چې د جومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي را بهر کړ او په خبرو راغی
هغه خپل نوم اسلم وښود دیوې غرنۍ سیمې او سېدونکی وو ویل چې یوه اوني وړاندې یې مور مړه شوې ژوند یې په کور کې تریخ ؤ د مور یو زوی ؤ خو د مور له مرګ وروسته یې پلار او میرې مور د کور خوشي کولو ته یې مجبور کړ.
اسلم چې په ښه او بد پو هېد لی ؤ پلار یې شپني پرې پیل کړې وه د خپلې رمې ترځنګ به یې د نورو خلکو مېږې او وزې هم په بیه ورته څرولې خو کله چې د هغه پلار خپله رمه خرڅه کړه او ښوورځې پس د اسلم ناروغې مور د هغه د پلار ترو هلو لاندې سا ه ورکړه نو د کوچني اسلم پاتې کېدل یې هم په کور کې بې ضرورته وبلل نو ځکه یې تېره شپه په سړو کې له کوره وشړلو

***

داد کلو نو پخوا خبره ده او اوس د کلي په پخوا نیو کېسو کې را ځي اسلم په دوو ورځو کې روغ رمټ شو ډېر ساده او نېک هلک ؤ حتی د خپل کلي او ښو غرونو پرته یې بل ځای هم نوو لیدلی هغه نورد تل لپاره زمونږ د کلي شو د ژمي په موسم کې به یې د جومات خادمي کوله او په نورو موسمونو کې به یې په پورې درو او غرونو کې د کلي رمه څروله ډېر به له مینې اسلمی هم ورته ویل، په کلي کې کور په کور بلد ؤ او چا هم سترتري نه کولو ګلاب اکا بیا هغه څوک ؤ چې تر ټولو په اسلم زیات مهربان ؤ
د ژمي په موسمونو کې به چې کله کلیوال د جومات په برنډه را ټول شول نو اسلم ته به یې کلونه وړاندې د هغه د را تلو کېسه کوله چې څه ډول یوه ورځ د پورې غره په څنډه دوی لیدلی وو.
هغه څو ځلې خپل کلي ته هم لاړ خو د هغه د پلار د کور څه پته نه وه د یوه خوړ په غاړه د دوی د کوریو نړېدلی د ېوال ولاړ وو نور هر څه سیلاب وړي وو، په کرونده او یا په غره کې به چې اسلم هر چا ته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ او سندرې به یې پرې غږولې کله به چې د کلي په پورې غرونو کې او یا د ښنو خوړونو په غاړه د اسلمي د شپیلۍ اواز او چت شو نو هر چا به ورته یوه شېبه غوږ نیوه او د هغه توره لمر سېزلې څېره به یې په خیال کې ورو ګرځېده.
د کلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بیا نو نه چا د کو مې مېږې یا وزې د ورکېدو خبرو اورېد او نه هم کوم کرونده ګر زمونږ د کلي له لویې رمې نه د کلي سپین ږیرو ته شکایت وکړ.
اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې د ېرش کلن ځوان دی ډېر کم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږ د کلي شاو خوا نورو کلو کې هم په شپونکي مشهور دی.
دده له برکته په تېرو پنځلسو، شپاږسو کلنو کې د هر کلیوال له پنځو شپږو میږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی یې په یوه سر په غرونو او رغونو کې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کار دا کړی چې هغه ته د ټولو کلیوالو په مشوره په واده پسې ګرځي ترڅو دده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي او کورې ودان کړي هغه وایي چې اسلمی په دوې حق لري چې د خپل بچي په څېر واده ورته وکړي.

***

داوړي په یوه ټکنده غرمه د کلي کروند ګر د ګلاب اکا د کروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډ وو ټولو په لوړ غږ خبرې کولې او د ټوکو ټکا لو غږونه ان تر کلي رسېدل ګلاب اکا د پورې غره په لور کتل او د ډوډۍ لپاره یې د اسلمي د را تلو انتظا رکاوه خو په وړاندې غرونو کې د الوتکو پروازونه او ډز او ډوزیې فکر خراب کړی وو کله به یې په کوم کلیوال غږ کړ
والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زیا ن ونه رسېږي خو هر چا به په خندا ځواب ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه يې کوي په دې ورځ ترمازديګره کروندو ته رانغی مابښا م تیاره په خوربدووه خو د رمې اوشپونکې څه درک نه وو ځوکلیوا ل غـره تـه پسې ورغلل نږدې نیمه شپه يې دیوې ژورې کندې ترڅنګ د سپوږمۍ رڼا ته یو ټپي ټپي لمرسبزلی جسد پیدا کړشاو خوا مېږواووزو شورا و زوږ جوړکړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پو هنتو ن ووا يي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې لـه ده پرته بل داسې څوک نه ووچې دکورکارونه دې ترسره کړي اوترټولو مهمه داوه چې هغوی ته روزي وګټي خوجا ن محمد دخپلو همزولو او ټولګيوالو سيالۍ نیولی وو او بیاله لیسې نه هم دويم نمره فارغ شو پلا رتـه يې وويل چې کشر وروږخان محمد يې دومره دی چې ستا سره ځمکه کاله کړی شي بس نونوريې دراګرځولوڅوک نه وو دکـا نکورلـه پـایلو اعـلا نېـدو وروستـه څـر ګـنـده شـوه چـې د کابـل پوهـنتـون دانجینرۍ پـوهنځي تـه دمحصلینو په اصطلاح په جګو سترګوبريا لی شوی دی

زده کړه يې ديوعالم اقتصا دي ستونزوسره پيل کړه دکورنۍ يې دومره توان نه وو چې ده تـه هغسې دلګښت پيسې ورکړي چې د يوه محصل لپاره لازمې وي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ پـه څلورلارې تـه ووځي اودمزدورۍ لپاره له چا سر ه لاړ شي دا نجینرۍ پوهنځي ديوه محصل لپاره دا هم ډېره بده وي چې کمپیوټرونه لري خو جا ن محمد په څلورم ټو لګي ګې هم کمپیوټرنه درلود او دملګرو له کمپیوټرنه يې استفاده کوله دا هرڅه له مجبوريتو نو سره يوځا ی تېرېدل دپنځم ټو لګي پـه لومړي سمسټرکې چې ټولې پایلې ا علا ن شوې نوا نجینرجا ن محمد پـه کې لومړی اوورا نګه پـه کې دويم نمره وه وړا نګې بـه ښا يي پيسې اوواسطې او يا هم ښايست درې واړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجا ن محمد پـه باب داسې کومې خبرې کـول ګناه وه هغه هرڅـه پـه خپل لياقت ترلاسه کړي وو خولـه وړانګې بـه دې چې دهغـه پـه اړه وپوښتل نو پـه ټوکـه بـه يې وپوښتل نو په ټوکه به يې زياته کړه

دد هقا ن زوی اوانجينري ! له خدای مې جارکړې يوه پيسه يې پـه جيب کې نشته اوبيا اول نمره ګي کوي په اوسنۍ زمانه کې يوازې عقل اولياقت هم په دردنه خوري خونورو ټولګيوالو اويا هم دوړانګې ملګرو چې د جان محمد لياقت ورته معلوم ووډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تويولې

***

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمد پا م شو پيسې ورسر ه خلاصې شوې اودنوو چپټرونولپاره يوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختي بيا دنورو جمعو په څېرد څلورلارې پـه خوا پـه خپل پټو کې نغښتی روان شو پـه څلورلارې کې ګڼ مزدوران ولاړو هرچادهغه کس پـه خوا کتل چې دکوم ما لدارګوما ن پرې کېدو ګڼه ګوڼه دومره زياتـه وه چې دودرېدو ځای هم نه پـه کې کېده چې پـه لومړی سرکې ډېرومزدورانو دانجينرجا ن محمد په خوا کتل فکريې کاوه چې کوم مزدوريې پـه کاردی خوکله چې هغه پـه خپله ددوی پـه مخکې ودرېده ټولو سترګې ترې واړولې يوه سپين ږيري خپل ملګري ته خوله جينګه کړه اوبيا يې پـه سترګو کې جا ن محمد تـه اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ... ! کواره يې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حيران ولاړوو پـه موټرونو کې خلک راتلل اومزدوران يې له ځا ن سر ه بېول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمد لا همغسې ولاړ وو يوه اوبله پښه يې تکيه کوله نور يې زړه تنګ شو څو قدمه وړاندې لاړ د سړک غاړې تـه ودرېد څو دقيقې نه وې تېرې چې يو ه توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورلاودرېده یوکس چې لوړه تنه اوغټ وجود یې وو ورنه راکوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته اچولې وه اوله رنګه یې معلومېده چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږکړ

الکه مزدوري کوې ؟

جا ن محمد وروړاندې شو

هو نوڅه د سیل لپاره ولاړیم

نورنو بې له دې چې څه ورته ووا یي په موټرکې شاته سپورشو په لارو یې ورته وویل چې دکوردبرنډې ډکول غواړي دیو ې ورځې کارد ی

دجان محمدزړه ډاډه شو چې دومره سخت کارنه دی.

سړي په تلفون کې له چاسره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټرد پا خه سړک په سریوه ښکلې کا نکرېټي کورمخ ته ودرېده دموټر له هارنډ سره دروازه خلاصه شوه په انګړکې له څوبرنډواوسمنټي برنډواوشنووسپنیزوپنجرونه تېرشول درنګارنګ ګلونو ښکلې وړمه خوره وه جان محمد دکوټو نقشوته حیران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړولو

صیب دانقشه دې له کومه کړې ؟

سړی لږ غوصه شو ورته ویې کتل

وروره څه دانجینرغوندې پوښتنې کوې خپل کارکوه موږ دومره وخت نه لروجا ن محمد یوڅه مایوسه شو هسې ماویل په ډېرکم مصرف اوکمه ځمکه کې جوړه شوې دسړي شونډې وغوړېدې

دامې لورجا نې اچولې اود هغې ایجاددی

وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې ننوتل دد ریوڅلوروکوټومخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېدلې وې اوډول ډول ګلونودسهار هوا ښکلې کړې وه دبرنډې په یوه برخه پنجرې لګېدلې وې اویوه برخه یې ژورې کندې ته ورته وه

سړي جا ن محمدته وکتل

ځوانه !له هاغه خاوروا وشګودبرنډې دغه ژورځای په لاسي کړاچۍ ډک کړه اودغه...

لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل

پلارجانه دموټرکیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځوسړي وخندل اوځواب یې ورکړ

ښه لورجا نې دمېلمستونا نګړته راشه

جان محمد دکارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یو ه نجلۍ چې سا لو یې په اوږوکې پروت وو راننوته سړي پرې غږکړ

وړا نګې لورې په دغه مزدورپسې تللی وم ماویل دابرنډه بده ښکاري

دوړانګې دنوم په اورېدود جا ن محمدزړ ه ټکان وکړ چې راو یې کتل ددواړو خولې وازې پاتې شوې خوجان محمدزرښکته وکتل وړانګه یې پلارته ورنږدې شوه پلارجانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره ! ! !

۱۳۸۸ د نېکمرغه لوی اختردویمه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواړي ماما!

په لومړیو دوه دریو ورځو کې دومره تنګ وم چې د شپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لګېده او نه مې یاران د خپلې خوښې وو ،موږ درې واړه د تاشکند ښار په زړه کې د خورشید په نامه لویه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه یې د بهرنیو محصلینو لپاره وه او د لوست لپاره یې هر ډول اسانتیاوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې دنړۍ له ګڼو هېوادونو په سلګونو محصلین د اسلامیاتو اقتصاد او ادبیاتو د زده کړې لپاره د تاشکند په خوار اتلل له افغانستانه زه او زما ملګری شاه محمد یوازې تللي وو او هلته مو په نه زړه زده کړه پیل کړه له څوورځو وروسته مو خپل یو بل هېوادوال سید ګلاب هم پیدا کړ هغه ډېر پخوار اغلی وو او له قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ دازبکانو غوندې ښکارېده ما هم هغه وخت وپېژنده چې کله یې په یوه غونډه کې خپل کارت د دروازې ساتونکي ته ښکاره کړ او ما یې په کارت کې نوم ولیده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې وپوښتل چې افغا ن یې ؟ نو په خوږه شینواري لهجه یې ځان را معرفي کړ او د لین په سرراغاړې وت فکر مې وکړ چې له مانه دې زیات زما په لید و خوښ شوی دواړه په غونډه کې یوځای کښناستو د افغا نستا ن او خپلو درسونو په اړه مو سره خبرې وکړې وروسته له دې ورسره ملګری شوم دریو واړو په یوه کوټه کې ژوند کاوه او د تا شکند له ښکلو منظرو مو خوند اخیسته هغه بلد وو او هره خوا به یې ګرځولو موږ به ورته یوازې شینواړي صیب وایه چې ښه ورسره اشنا شوو نوم یې شینواري ماما شو هغه هم په دې چې یوه ورځ مو دیوه افغاني سندرغاړي سندره اورېده چې ویل یې

وه شینواري ماما—ولې دې اېښې ده توبه
وه پرمامینه–ستا دیارۍ نه شته مزه

له پېژند ګلوی ، ملګرۍ او له دغه سندرې څو میاشتې تېرې شوې په ښار او ما حول کې بلد شوو او یوه شېبه هم یو د بله نه جدا کېدو خو کله په مو چې هغه ته شینواړي ماما وویل په رنګ کې به یې بدلون راغی او لږ به غوصه شو په شینواري ماما موورو ورو مشهور کړ ماته به شاه محمد ویل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې لیدل چې څو تاشکند یانو هم ورته شینواري ماما ویل له هغه نه ورو ورو د ګلا ب نوم لرې شو او هرچا به په دې نامه بللو هغوی ته به که دا سندره هم نه وه معلوه خو دا نوم یې بې پوښتنې ورته اخیسته خو وروسته ګلاب هم راسره عا دي شو یوه ورځ مې دکوټې په وره ولیکل چې د شینواري ماما جونګړه کله چې راغی نو هېڅ یې هم ونه ویل زه پوهېدم چې له دې نامه سره یې عادت شوی خوزه نه وم خبرچې په دې نامه څومره خفه کېږي له هغه سره له ملګرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېرشو او دومره خوښ یې ساتلم چې ځان راته مسا پر نه ښکارېده

کا شکي چې ما ته معلومه وی چې هغه په زړه کې په دې نامه څومره ځورېږي یوه ورځ ما زدیګر چې کوټې ته لاړم یوه ګاونډي محصل راته وویل چې شینواری ماما خپل کالي له کوټې یوړل او دغه لیک یې ستا په نوم راکړ په سترګو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله یوازې دا په کې لیکل شوي وو

ملګریه!

تازما خفګا ن درک نه کړ مانه غوښتل ستانه د ساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نور بېرته ګلاب شم په ما پسې مه ګرځه تا سې ښه و ختونه ولری

خدای پاما ن !

سید ګلاب او ستا پخوا نی خفه شینواری ماما

دلیک په لوستو مې نا څاپه له خو لې همغه سندره په لوړ اواز ووته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما_ولې دې ابښې ده توبه
وه پرمامینه _ستادیارۍ نه شته مزه

په یوه شېبه کې دمنزل دهلېزته په لسګونوکسا ن راووتل اوما ته یې حیران حیران کتل ځینې چې ډېرمصروف وویوازې به یې دومره وویل چې

دېوانه شده !

اوبیابه بېرته کوټې ته ننوتل

څو جرګې مې په هغه پسې وا ستو لې اوخپله هم غذرته ورغلم خود خپلوازربا یې ملګرو څخه بیازموږ خواته رانه غی زه پوه شوم چې د هغه یوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای دخلکوغوندې شوي اوس هرما خستن په کوټه کې له مطالعې وروسته زه اوشامحمد همدغه سندره په لوړاواز چالانه کړواوترهغه یې اورو چې خوب نه وي راغلی دکوټې په وره مو لاهم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې لیکل شوي د شینواري ماما...خوجونګړه یې ورڅخه ورانه شوې ده اوشینواري مامادومر کلکه توبه ایستلې چې ترمرګه به یې هم ماته نه کړي.

غوګو

زموږ په د فترکې به چې یو ه شېبه هم ریس بلې خواته شواو یا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلوکې زموږپه اصطلاح ګف شف ولګو ونو بیا مو په بهادرصیب چې موږ پـه خپلو مینځو کې پـه غوګومشهورکړی وووردا نګل اودخنداګانوشوربه جوړشو همدا سې دچا یویا ډوډۍ په مهال به هم دټولودخبروموضوع هغه وو یوه به له ډاکتر میرویس نه وپو ښتل ډاکترصیب غټ غوږونه په انسا ن کې څه اهمیت لري ؟

ډاکترصیب که څه هم ترټولوزیات دخنداګوډی ووخوپه دې وخت کې به یې ځان دومره جدي کړچې تـه بـه وا یې ریښتیا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي

په نرمۍ به یي وویل

والله خبره داده چې دلو یوغوږونودخاوندا نوپه اړه خوتراوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خوپا ل کتـوونکي و ایي چې د لویـو غوګونـو خاونـدان ډېـر بختورکسان وي هـېڅ ځـای یـې کارنـه بنـد ېږي خوکلـه بـه چې نورلـه خندا دټینګې نه ووډاکتربه جدي شو

په دې کې دخنداڅه خبره ده ولسمشرکرزی هم نام خدا ښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتوکې ولسمشرشو دغوګونه به چې نوروارپارخطاوونوموسک به شو

اویوازې دومره به یې وویل

هوکنه ډاکترصیب سمه خبره کوي تاسې پانتونیان او ما تر نهمه مکتب ویلی خو دادي ستاسې نه لوړمعاش اخلم دټاکنوپه دغه دفترکې موږ ټول داسې کسا نوو چې دپېژندنې اوملګرۍ سا بقـه مودومره اوږده نـه وه بـس هغه دچاخبره حالاتوسره یوځا ی کړي وو دبېلګې پـه ډول خپلـه غوګو دکند هارولایت اوسېدونکی وو چې پـه کابل کې یې دټاکنوپه دفترکې دنده اخیستې وه ، داکترمیرویس دطب پوهنځي دوروستي کا ل محصل اواوس یې رخصتي وه ،زه خبریال وم اوپه خالي وختونوکې مې ددفترخبرپا ڼې ایډټ کولې همداسې احمـد زبیـر دمعـا ملاتو لاربښود دفتر درلـود سبحان الله بیـادپوهنې وزارت ماموروخویووخت یې پـه کـوم بـل دفترکې لـه ریـس

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب سره پېژند گلوي شوې وه او اوس یې نرغو ندې دوه دندې ترسره کولې خود مجلس ما لگه مو یـوازې غو گو و.

کو مه ورځ خبره ان ترریسه رسېد لې وه کیسه دا سې وه چې یو نوی ملازم مو نیولی وو زمور له خولې یې غوگوغوگوا وربد لي ووفکرېې کاوه چې د هغه نوم ریښتیا هم غوگودی یوه ورځ بهادرکوم مکتوب ورکړی وو چې دریس دفترته یې یو سي خوکله چې ریس ته ورغلی وو نوورته ویلي وو چې ماموړ غوگوصیب راکړ

ریس غوصه زمور دفترته راغی او د غوگو پو ښتنه یې وکړه لو مړی غوصه وو خوکله چې پوه شو نو بیا لـه خندا نه ټینګېده دایې هم پسې زیاته کړه چې زه کله د بهادر دفترته ځم نو ماته یې شاوي خواول یې غوړونه راته ښکاري

یوه ورځ ملازم دا خبار په لوستلوبوخت وو او جالبو معلوما تو پانه یې راارولې چې نا ځاپه یې را منډه کړه اوغو گوته یې اخبارورکړ

غو....وبښی بهادرخانه ته دغه مطلب وګوره

غوگوپه غوصه د اخبار پا نې وویله خواخبار یې د ملازم په مخ وویشت

ما چې اخبار را پورته کړنو نیمه پاڼه مطلب یې دهغوکسانو په اړه لیکلی وو چې لوی غوږونه لري

یوځای یې لیکلي وو چې دلویو غوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شیطا نته ډک وي. نه ډ ېریخ اونه هم ډېرې گرمۍ ته د ټینګې دي ، ډېرزرتېروځي او هسې په مفتوکې لویو پوړیو ته رسېږي

مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران رابا ندې راغونډ شوي وو او دفتر خندا گا نو په اسرا خیستی وو.

ما لید ل چې کله به بهادر یوازې شو نو دتشناب هندار ې ته به ولاړاوخپلو غوږونو ته به یې کتل خو ترټولو ډېرپساتي خپله ډاکتر میرویس وو ځکه همدی وو چې دهغه غوږونو ته یې دټولو ورپام کړی وو

اکثره وخت به چې د دفتر په موټر کې دکورپه خوا تلونو ډاکتربه له لوی لاس غوگو دا سې ځا ی کېښنولو چې دځنګ په هنداره کې به یې ځېره ښکارېده

بیابه یې په ډېرپورغږکړ ا ستاده پا م کوه چې دچا غوږونه لار او یاترا فیکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.

بس تردفترا وکورنو به مو له خندا زړونه خوږېدل او بهادربه یوازې له خندا وازه خوله نیولې و ه ښه مې په یادې چې دپنجشنبې په ورځ دمېټنګ په خونه کې ناست وو او دریس صیب دراتلو انتظارموکاوه بهادرد ډاکترخواته وروکتل

ډاکترصیب نور به نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟

ټولووخندل

ډاکترهم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوږو صیب زه پوهنتون خو لکه سراوغوږونو سره ترلي یو

او...

بهادریې خبره وربرې کړه

ډېرشیطا ن یې خوددې په ځای دی چې وترنرې ویلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکترنه درنه جوړېږې

هو هغه مې هلته ویله چې په غوږونو کې تخصص اخیستل کېدلی بهادرغاړه تازه کړه

ټو کې مه کوه ته وو ایه چې مونگراف په څه کې اخلې ډاکترله خندا لاس په خوله کېښنود

غوږوصیب دمونو گراف موضوع مې دومره سخته نه ده

په څه کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انسا ن کې دغوړونو اهمیت
ټولو وخندل اورئیس صیب رانووت

***

کله چې ټاکنې ترسره شوې نوله ستوما نې په ټولو خوبونه حرام وو اووخت راباندې دو مره مصروف تېرېده چې غوګوته موهېڅ پام هم نه وو یوه ورځ رئیس ویل چې درایوله شمېرنې وراندې هرڅوک کولی شي ترپنځوورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیا د شمېر لپاره بېرته حاضرشي همداسې وشول ټولو رخصتي واخیسته

غوګوهم مخ په کند هارلاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږ دد فترددندې موده کمه وه خو له پوره مزه چړچوړ که وه دلته دیوه ملازم معا ش هم دیوه دولتي ریس هومره وونورامکا نات خوپه ځای پرېږده

پنځمه ورځ چې راغلوبېرته کارونه پیل شول خو د غوګودرک نه وو دویمه ورځ درئیس صیب په دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې

وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښي بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو په وزیراکبر خا ن کې د ی ټول په بېړه ورغلو باډي ګاراډان اوسا تو نکي موراسره کړل

ګورو چې په روغتون کې پروت دی له ګوټې اوسرنه یې بنداژونه تاوودي دپولیسو یوافسرور اندې راغی اوزموږرئیس ته په خبروشو

صیب اوس هم دخدای فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږ اودچپ لاس دشهادت ګوته یې ورنه پرې کړې په غزني کې یې له خپل موټره ښکته کړی غلطي یې داوه چې ستا سې دد فترکارت یې ورسره نیولی دپولیسوافسر زموږ د رئیس شناخت و خوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانوپه اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلو په کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکترویل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي

ډاکترمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووا یي دبهادرپه سترګو کې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو

ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وایی

خوموږ ټول سلګوواخیستود هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردراپورته کېدو ناکامه هڅه وکړه

اویوازې داجمله یې له خولې ووته

ډاکتره !ستاپا ل ریښتیا وو خلک وایي چې کرزي وګټله

2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین دېوالونه

غوټۍ له سهارمهاا ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نن خلاصون نه لري ، نور هې لاس اوپښې و چې وې خولا یې هم دسترېا احسا س نه کاوه اوپه شوق سره دکورپه انګړکې په کارونو بوخته وه دکوچني ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډ کړي وو د او بو لو ښي سپین خاورې اود خاورې څړي ګډاووډ پراته وو خو په ټول ا نګړ کې دلمدې خاورې ښکلی بوی خوروو چې په هرچاښه لګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ به چې په دېوالـه هرڅړۍ راتېرکړنوله زينې به رانښکته شوه او څو قدمه به شاته بيابه يې دېوالـه ته وکتـل چې دګچ په څېرسپين رنګ به يې غوره کړی وو هغه په ا نګړ کې يوازې وه موريې فصل ته غوا ښېولې وه او پـلار يې په کرونده کې په کاربوخت ، مرغا نو شور ما شور جوړکړی وو اودا نګرپه ونواو ګلا نوکې مرغۍ چو ښېد لې چې يوه ښکلې سمفو ني يې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا نګړ ټول کا رونـه يې ختم کـړل خوبې لـه دې چې دمـه وکړي دڅاه غـاړې تـه لاړه يو ګيلاس اوبه يې وڅښې اوبيا يې دېوالونوته وکتل چې تاوده لمرله وچولوو روستـه سـپين رنـګ ورکـړی وو پـه زړه کې يې دخو ښۍ يو ه نه ډکه څپه تېره شوه اوبيا لـه ځا ن سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام....څومره ښکلې ښکاري مور مې چې را شي څومره به خوشحالـه وي دپـلار خو مې هسې هم پـه مـا کـارونـه نـه لوربږي

بېرته لـه ځايـه پا څېده لوښي يې ووينځل خوپا م يې شو چې دڅاه دغـاړې ګلا ن لـه تنـدې ځوړند سرونـه مړاوې ولاړدي په تندي يې راروانې خولې وچې کړې اوموسکه شوه

جـان ! څـومره بـه تـږي وی کـا شـکي سهارمې لـومړی تـا سـې اوبـه کـړی وی اخرماتـه هـم خلـک غـوټۍ وايـي څوډولچې اوبه يې وروا چولې

مخ اولاسونه يې لانه وو ينځلي چې دروازه ټک ټک شوه اوغوايوه رمباړه وکړه پـه شونډويې موسکا وځغلېده اوددروازې په لوريې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدايه څومره به ستړې وي

دروازه يې خلاصه کړه يوه سپين سرې ښځـه دزېږې غوا شاته پنډه پـه سرولاړه وه غـوټۍ يې لاسونـه ښـکل کـړل اوبيا يې پنډه ورنه واخيسته غوايي پـه ا نګرکې ترونه لاندې وتړله اوبيا يې لـه تنـاره نـه چايجوشـه راوا خيـستـه اومور ته يې ورو ړه

خودمورتبعه يې دمعمول خلاف يو څه جوړه نه وه غوټۍ ګيلاس ورته کېښوداوورنه وېې پوښتل

مورجا نې ولې خفه يې ؟

موريې سوړاوسيلی وکړ.

لورې هغه دکفرزامن بيارا غلي وولالا دې هم لـه کرو ندو وسره لاړه نور کليوال هم ورسره وو اوس بـه ميـدان تـه رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بيايې دچايوګيلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته يې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدای دې خيرنه ورکوي کاشکې ته يوځل په خيرپه خپل کورشوې وی هم خيردی اخير مې په زلمي زړه خوګېږي دبچي په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې يې په بله واړولې مورې انګر مې څنګـه سـپين کـړتـه وګـوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موريې سوړاوسېلی وکړ

وينس لورې !زه چې ستا په منګ پېغله وم په اوته (هفته) کې به مې څو ځله ختې کولې تـه هسې ځان تـه غـره يې لږ په چورت کې لاړه بيايې ترژبه لاندې وويل

نورنوبې ځا لې مرغان يو دې دکافرزامنوته دې خدای ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چايو درې څلورپيـا لې نـه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلارسيدا ګل کاکا يوم پـه لاس رانـنوت پـه څېره يـې دخفګا ن ژورې کرښې خورې وې يوم يې ګزارکړدغوا په شايې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواتـه راغـی غـوټۍ يې پـه سرښـکل کـړه اوترڅنګ يې کښناست خولاسم ناست نه وو چې دغوټۍ مورپرې غږکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغوټۍ پلاره خیرت خو ووځه یې ویل

سیداګل سروخوځولو اواوږداوسیلی یې وکړ

نورنه کېږي وېل یې چې په پرده کې ډالرواخلی اوکورونه موپرېږدی

چې زموږ عسکردلته نه ځایېږي ویل یې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله اوګمبېري کې ځایونه درکوو چې له سره یې له دې نه هم ښکلي اباد کړی زه ګوما ن نه کړم چې دغوټۍ لوروادہ مې ترسره شي هسې مود کور دېوالونه دومره سپین کړي دي داکورنورزمونږه نه د ی... د سیداګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې.

خوغوټۍ په ځای کې رانښغه شوه

پلاره له دې ښکلی کورپه ټوله دنیاکې نه شوپیدا کولی دګلا ن دانګوروتاکونه او ونې ما ټول دځا ه له اوبونه په ډولچه رالوی او اوس ورسره مره بې وفا یي وکړوله دې نه ښکلی په ټوله دنیاکې نشته زه بل کورته قدم هم نه درسره اخلم

دپلارپه شونډو یې موسکاخوره شوه

غوټۍ لورې !ته ځه غم کو ي ستا خوهسې هم دلته شمارو ځۍ پاتې دي.

غوټۍ له رنګه سره شوه اودا نګوردتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو ځا نګوته چې له مړاو ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

ځلورمه ورځ مازدیګرپه هواکې الوتکې تاوېدلې اولاندې امریکایي سرتېرې تروره ګرځېدل یوه قومندان دخپل ژباړن په مرسته دکلي له مشرانو هیله کوله چې پیسې واخلي اوترسباپورې کورنه خالي کړي.

سهارو ختي له مجبوریته دټولو کډې ترل شوې وې اوله یوې مخې په موټرونوکې باربدلې

د سیداګل کاکاددروازې په وره کې یوما شین ولاړوو چې دلوې خولې سیورې یې د هغو ی ا نګړته رسېده په یوه وړکي موټرکې ددوی ټول کا لي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شین خوله را ښکته کړه اوورسره دما شین په سېټ کې دناست شین سترګي په خوله خندارا غله.

ما شین له یوې جټکې سره انګړته ننوت اوله یوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپین شوي دېوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولو بده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شو ل.

د غوټۍ د زړه د نیا هم د همدغه سپینو لوټو په څېر لوټې لوټې رانسکوره شوه اودکډې موټرېې په ګردونوکې له کلي پناه شو

۲۱۱۱۱۲۰۰۹نومبر جلا ل اباد ښار

د سیند ناوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سندرو او چمبو او ازونه ترډېرو لرې ځايونو پورې خواره وو هرخوا د گروپونو رڼاوې د مدير جمال د کلا په انګړ کې کله هم دومره رڼا ګانې او مېلمانه چا نه وو ليدلې له دروازې نه به چې د نوو ښځو کومه ډله له ماشومانو سره يو ځای را ننوتله نو د په برنډه ناستې ښځو به سرونه را وچت کړل او په خپل منځ که به يې ځای ورکړ.

دې ډيوې همزولو نجونو او سهيليو هره شېبه هڅه کوله چې له چمبو سره نوې سندرې ووايي هر چا په سندرو کې سيالي کوله مدير جمال چې به کله د ميلمنو له کوټې د ښځو د ناستو خونو او برنډې ته راغی نو ضرور به يې د خپلې مشرې لور ډيوې خواته يو نظر ور کتل او په همزولو به يې دا فغا نيو پيسې شيندلې.

ډيوه د ناوې په سره جوړه کې د شهزادګۍ غوندې ښکارېده ښکلا يې له سينګار سره يو په دوه شوې وه خوله سترګو يې دروانو او ښکو په راز ځوک نه پوهېدل سندرغاړو نجونو به چې ډيوې ته پام شو او د هغې روانې او ښکې به يې وليدلې نو په ټوکو او خنداګانو به سرشوې او سندرو ته به يې زور ور کړ.....

نجلۍ ودېږي خوشحا لېږي
په سترګو ژاړي په زړه ګوړې ما تو ينه
شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه......

په همدې وخت کې به چې مدير جمال راغی نو په خوږه لهجه به يې بيا خپله خبره تکرار کړه ....
خويندو ډيوه لور مې خوشحاله وسا تئ ما د کلي روا جونه مات کړل ما ته دا فرق نلرې چې ناوې مې د کوره وځي که را ځي هر څنګه چې وي بايد په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ ،ابرو ،عزت او سندرو چې يوه پيغله واده شي دا تر ټولو لويه خوشحا لي ده نور خلک د خپلې لور په واده کېدو خواشيني وي خو تا سو وګورئ چې زه د خوښۍ په جامو کې نه ځايږم.

ما ته خداې دا سې زوم را کړی چې د شتمنۍ يې په دې ټولو کلو او سيمو کې سيال نشته هر پلار بايد د خپلې لور د ښه راتلونکې په فکر کې وه او سي.

زه بيا هم وايم چې زما پرېکړه په ځاي ده ښځې خو ناقص العقله وي د ښه او بد ترمنځ فرق نشي کولاي.

د جانداد خياط د زوی لپاره نورې نجونې کمې ندي هر څوک بايد د خپلې برستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سيالان دې وګوري اخر ما خو ټوله دنيا.......

خبرې به يې بياد چمبو او سندرو په شور کې ورکې شوې په وازه خوله به د نورو ميلمنو خواته ورغی، د نارينوو په حجره کې هم د کلو ځوانانو ډول ډول خبرې کولې چا به د جانداد د زوی سلام چې خلکو سلامک باله ستاينه کوله د هغې او د ډيوې د پټې مينې کېسې به يې تر ژبو لاندې کولې ځنې بيا د ملک نظرمحمد د زوی داود خان چې اوس د مدير جمال زوم کېدو د شتمنۍ او جايداد په صفتونو مصروف ؤ.

د کېسو او سندرو محفلونه له نيمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده په ټول انګړ کې د لمدو نکريزو ښکلې بوی خور وو او هر څوک د خوب ټاليو زنګول

شپه شوه او په کور کې درنه چوپتيا خوره شوه ډيوې د او ښکو ډکې سترګي وغړولې ترڅنګ يې څو همزولې په خوا ږه خوب ودې وې. د نکريزو او عطرونو ښکلي بويونو د کوټې فضا نيولې وه .ډيوې سترګې و موښلې په ځای کې کښناسته او خپل جوړ کړی پلان يې په ذ هن کې را وست.

يوه شيبه يې سر په زنګون کېښود د سلام غمجنه څېره يې په ذ هن کې وګرځېده زړه يې درد وکړ او د ځايه پا څېده په بيړه يې له الماری څخه زړې جامې راوا خستې له ويښتو ،تندي ،لاس او پښو يې د سينګار ټول ځيزونه لرې کړل زړې جامې يې وا غوستې او په غلو قدمونو يې د دروازې په لور حرکت پيل کړ، له يوه تياره د هلېز تر تېرېدو وروسته انګړ ته ورسېده په انګړ کې تياره او چوپتيا خوره وه پا س اسما ن ته يې وکتل ستورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر گکونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تگ ته یې دا نگرېدونو اودبوټو په خواکې دوام ورکړ.

له وړاندې حجرې نه هم دنارینووغږونه نه راتلل اونه هم څوک ښکارېدل یوازې څوکسان دغوښودډېگونوترڅنگ نغري ته ناست وو اوپه خپلومنځونوکې یې غلې غلې خبرې کولې.......

ډیوې په لړزانده لاسونود کلا دروازې ته زور ورکړخووازه نشوه اویوډول اوازتر ښه پورته شوپه بیړه دکلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بودلښتي هغه سوري ته ورسېد چې دا نگړونوته دویا لې له لښتي نه راغلی وو په خا پوړوله سوري څخه ووته نیم ساعت نه وو تېرشوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،دسیند په غاړه ترونه لا ندې ولاړه وه اویوې نوې پرېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخوسلگیوډک وو .

ورخطاړوه لکه چې څوک یې ثاري دپلارد کلاخواته یې وکتل خوپه تیاروکې هېڅ څیزنه ښکارېده.

هرې خواته یې دسلا مک څېره ترسترگوسترگو کېده هغه کله هم په خپل سرداسې له کوره نه وه وتلې.

دسیند دمستو څپوشوربه یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبروشوه.....

زه دهمدې سیند دڅپونوسره ځم.....پلاره تاویل چې زه ستاهرارمان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم توردا غ نه لگوم دتېښتې هڅه نه کوم ځم دسیند په څپوکې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځېدلې خوناڅاپه دسیند په څپوکې یوبل شورهم زیات شو دژوند ډیوه دسیند په یاغي څپوکې گل شوه.

دزخم ښه

زه اورسو لي په ټو لگي کې هروخت یو ځای کښنا ستو دغه کښنا ستل کومه نو ې خبره نه وه چې څنگه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولگي کې څنگ په څنگ ځایونه ونیول او بیا به دکا ل تراخره په همغه یو ځای کښنا ستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنگونو هم رسېدله

ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولگی مو نوی پیل شوی وودواړه دټو لگي په منځني قطارکې ناست وومنځنی موپه دې ټاکلی ووچې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې اودغوږونوتاوولو لپاره بې لاس رارسېده اوپه وروستي لین کې دټنبلا نو گما ن را باندې کېده

درياضي استاد ټولگي ته راغی اوله ټولو بې دکورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولوراوړې وه یوازې زماملگري کتا بچه کورپرېښې وه وچل یې داکړې ووچې زما دکتابونو له مینځه بې زمادکورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي پخپل نامه لاسلیک کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما او ررا او رسېد نو کتابچه تري تم شو ه فکرمې وکړ چې په کورکې رانه پاتې ده خو ښوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دا بهانه يې چېرته منله په قهرجنه لهجه يې راته وويل

شيطانه ته راشه چې کورنۍ دند ه درته وښايم دټو لگيوالو په مخ کې يې دومره ووهلم چې لاسونه مې دلښتوله ډېر ه گزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښېناستم او لاسونه مې خولې ته نيولي وو زماله ملگري پرته چې په شونډو يې شيطاني

موسکا خوره وه نورټولو دخوا خوږۍ په سترگو راته کتل

کله چې ښوونکې له ټولگي ووت که گورم کتابچه مې دملگري په کتابونو کې ايښې له ډېره قهره مې له ځوکۍ نه ماتې شو ې دړې ته لاس کړ او گزارمې پرې وکړ دړه دهغه په تندې ولگېده او دوينو يوې دارې دټولگي غولی په وينو سورکړ

وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خوبيا چې ټولگي ته حاضرشو نو ځای يې زمانه بدل کړ په تندي يې لاهم دسپين ململ ټوټه لگېد لې وه په خفگا ن کې دوه ميا شتې تېرې شوې او بيا داسې ورځ راغله چې دجگړو په سبب ښوونځی بند شو ټول تيت پرک شوو په کلي کورکې به هم دواړو يو دبل نه لارچپوله او خبرې موله خفگانه بندې کړې وې خو په سرېې هغه سپين بنداج لکه عادت شوی يې چې وي هروخت ښکارېده

***

له هغې ورځو او وختونو اتلس کاله تېرېږي چې بيا ما او رسول جان چې موږ په کلي کورکې رسولی بللونه وو ليد لي

هغه تېره ورځ په ښارکې دنوي کال په مناسبت يو محفل جوړشو ی وو چې سندرې نڅاگا نې او شعرونه په کې ښه پرېمانه وو دغونډې په نيما يي کې دستېج انا نسر انانس ورکړ چې اوس به دځينو شخصيتونو دژوند خاطرې واورئ چې خوږې او ترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېج ته راځي او تا سې ته دغه خاطرې وايي دا هم ددې لپاره چې دانوي ځوانا ن ورنه يو څه زده کړي او ستا سې هغه خستگي رفعه شي ددغه برخې لومړی ويناوال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېوادته راستون شوی ډاکتررسولي دی

دلاسونوپړکا شوه يو چاغ سړی توره درېشي او سره نېکټا يي يې په تن وو ستېج ته ورغی خاطره يې دنوي کال دمبارکۍ ورکولو وروسته پيل کړه ان دې ماشومتوب او د هغه دکليوال ژوند نه يې راپيل کړه

هره برخه يې ډېره په زړه پورې وه او په چکچکو بدرگه کېده کله چې شپږمې ټولگي ته راورسېد

دسرو ښېنتا ن مې نېغ ودرېدل دکورنۍ دندې دپټولو او دچوکۍ په دړه دگزار او دتل لپاره دخپل ملگري سره دخفگا ن خبره چې راورسېده نورپه ماکې هم دکښېنا ستلو تاب نه وو په منډه ستېج ته ورغلم دهغه تندي ته ځيرشوم دجوړشوي ټپ ژوره نښه په کې له ورايه ښکارېده دواړه په ستېج کې غاړه غړۍ شوو نور نو نه يم پو هېدلی چې دغونډې برخوا به ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګل ماران

دپسرلي په موسم کې به چې کله دسنځلې ګلان وغوړېدل نودکلي دټولو کروندګروغوږونه به دتورکي دخوږې شپېلۍ دغږنیونغموپه انتظاروو اوډېرځله به دهغه دشپېلۍ له اورېدوپرته ورځ ورته نیمګړې ښکارېده.

دتورکي له نامه سره زموږدکلي پرته دشا او خوا کلوټول اوسېدونکي پوره اشنا وو اودنوم په اورېدوبه یې دخوږې شپېلۍ په صفتونوسرشول چابه وېل دهغه غوندې شپېلۍ په دنیاکې هم څوک نشي غږولی چابه وېل چې په شپېلۍ کې یې سحریا جادوپټ دی ځینوخودملنګ اوجا دوګرتاپې هم پرې لګولې وې تورکی په ریښتیا هم همداسې یوعجیب انسا ن وو دتورکي نوم چې کله څوک اخلي نودیوه وړوکي انسا ن نوم ښکاري خوداتورکی بیا بیخي بل ډول انسا ن وو داسې چې په ږېره کې یې نورتورویښتا ن نه ترسترګوکېدل سترګې به یې په ببرورو ځواوشونډې به یې په اوږد وېښتوکې پټې وې رنګ یې دسکاره په څېرتک تورووو ، په بدن وچ کلک ا وغټه پګړۍ به یې په سروه د هغه داصلي ځای ځا یګیپه اړه هېچا ته هم پته نه وه اونه یې چا دکورنۍ نورغړي لیدلي وو دژمي په سړوشپوکې به تري تم شو خود پسرلي په موسم کې به دپسرلنیو مرغا نواوبارانونوسره یو ځای په کلي کې راپیدا شو شااوخوا کلو کې به یې په

ارزانه بیه له چانه شپني ونیوله بیابه نودې وو اودرست کال له کلیوالوسره تاوده مجلسونه اود شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېرژوند په اړه کومه نیمه پو ښتنه وکړه نو ځان به یې په لېونتوب ووهه اویابه یې خبره په بله واړوله حتی داصلي نوم په اړه یې هم څوک نه پو هیدل ډېروبه وېل چې رنګ یې تور دی نو ځکه خویې خلک تورکی بولي خوکله چې څوک ورته کاکا ووایي نوډېرخوشحالېږي.

انا به مې و یل چې تورکی دغونډۍ کلي دی، په ځوانۍ کې دحاکم صیب په لورمین شومینه یې د لیونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته یې ډېرې جرګې واستولې خوهغه هره یوه په بې شرمۍ سره رد کړه اودایې دځا ن سپکاوی وو ګڼلوتردې چې دمرګ اختارونه یې ورکړل څوځله یې په خپلو کسانودومره ووهاوه چې په شپوشپوله خوراکه اوخبروولوېده څوځله یې دحاکم په کوردبرید هڅه هم وکړه خوفایده یې و نکړه دحاکم صیب هم نورصبرتمام شو تورکی یې خپلو لمدو زېر زمینو ته واچولواودکورنۍ نور غړي یې یویو په پټه اوښکاره ورختم کړل څوکاله پس چې حاکم صیب خپله لوروادو کړه نودتورکي نه هم ددوزخ غوندې تیاره سمڅواوپرلپسې غذابونوهرڅه هېرکړي وو نوریې چې ده ته څه تاوان نشورسولی په سمڅوکې یې دهغه ساتل هم بې ګټې وبلل نوځکه خویې له ځانه وشړلوپس له هغه نه تورکی هم دغرونواوځنګلونوشو ټوله ځواني یې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه دخپلې ناکا مې مینې دردونه به یې هروخت په شپېلۍ کې بیانول.

زه نه پوهېدم چې دانا دغه کیسه به مې کومه افسانه وه که ریښتیاهم یووخت داسې شوي وو زما په زهن کې کټ مټ همداسې نقش وه ځکه دانا یوه خبره مې هم ماته دروغ نه ښکارېده دتورکي کاکا په لیدوبه په تیاره اونمجنوسمڅو کې یودشخوبرېتونوواالازلمی په ذهن کې راغی چې دېوال ته سرپه زنګون ناست وي.

په ټولو شاوخوا کلوکې داخبره هم مشهوره وه چې دتوره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېراثرپروت دی دځنګل اوکروندو ټول ماران پرې مین دي لوی او واړه ماران یې دخپلې شپېلۍ په هوده کې راوستلي، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځینې سپین ږیروبه لاداهم وېل چې ترغرونولاندې پراته ښاماران هم دتوره کي په شپېلۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه رابیدار بړي موږ ماشومانو به هم که کله کومه شپیلۍ وموندله نو یو بل ته به موویل چې د توره کي غونډې یې ووهه.

زموږ په کلي کې ټولو کروندګرو په پولو، ویالو، پوشتونو، سیندغاړو او د غرونو په لمنو یا هم په وړو غونډیو کې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زیاتې ایښې وې چې د باد له کمزورو څپو سره به شورتړې او چت شو زه نه پوهېږم چې زموږ نیکونو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مینه لرله چې د کرځمکې به یې هم پرې لړلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم او داوړي لومړۍ شپې ورځې رابرسېره شوې په ټولو کلو او دښتو کې به د سنځل ګل خوشبويي خوره شوه او د خلکو په سپږمو به خوږه لګېده ان تر لري پرتو سیمو به هم بادونو دغه خوشبو رسوله د سنځل ګل په دې موسم کې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به څوک ترې په کروندو او سیند غاړو کې له وېرې نه شوی ګرځېدلی په دوو دریوو رځو کې به د کوم کلیوال غو اضرورد مارزهرووژله بیا به نو چا اوړي ګرم موسم او چا د سنځلو نو ته خولې په کنځلو خلاصې کړې وې.

په کلي کور کې به چې څوک غوصه کېدل نو ادیوه ښیرا به ترټولو ورته زوروره ښکارېده چې د ځنګل د مارانو خوراک شي.

خو یو توره کی وو چې په دې موسم کې به یې خوله د خندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او څېره په څېره به ګرځېده زړورو کروند ګروته به یې شپېلۍ غږوله او مارانو به له شاوخوا کروندو یوډول پشهاراوازونه اېستل داوازونه به چې ډېرشول توره کی به له خندا شین شو شپېلۍ به یې له وچو شونډو لرې کړه له ځان سره به په خبروشو.

داټول زما مریدان دي، یوازې همدا ماران ما ته احتیاج دي زما امر د کلي په وزو، مېږو او دغو مارانو چلېږي دنوروامرونه بې ځایه منم د دې کروندو ټول ماران په دغه شپېلۍ مین دي هرڅه پرۍ کولی شم په کروندو کې یې یوه ورځ نه یوه ورځ کومه غوایا خوسکی چیچلی وي خویوه ورځ به مونه وي اوربدلي چې د توره کي دلښکر کومه مېږه مارانو چیچلې ده ما ټولو مارانو ته امر کړی چې د دې کلي خلکو ته څه تاوان ونه رسوي خود بنیادمانو غوندې په هغوی کې هم ځینې سرکشه مخلوکات شته چې امرنه مني.هغه به ډېرځله په لوړو غونډیو او د کروندو نه لرې د غرونو په لمنو کې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خود غرمې نه به بیا په هغه څېره کې پروت وو چې د کروندو په مینځ کې کروند ګرو د سنځلې تریوه ونه لاندې ورته جوړه کړې وه.

په توره کي پسې دا هم مشهوره وه چې د خولې لاړې یې د ماردزهروضد دي که به چاورته وویل چې توره کی کاکا په یوازې توب کې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به یې ځواب ورکړ.

بچو !زه د ځنګل د مارانو پادشاه یم هغوی زما لښکري دي یوازې خو ته یې چې په دې دنیاکې یو سردوه غوږونه ګرځې په دې ځواب به یې هرپوښتونکی شرمنده او حیران کړ.

یوه ورځ داسې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال د سهاره ترما ښامه چا د توره کي د شپیلۍ اوازوانه وربدلو په کروندګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو کلیوالو پوښتنې پسې پیل کړې چا به ویل چې کومې لرې درې ته به یې رمه بېولې وي چېرته به تندې وهلی وي، .ناروغ به وي چا به یو څه او چا به بل څله ویل.

دویمه ورځ یې هم ترغرمې پورې درک معلوم نه شو د غرمې ګرمي په پوره زورکې وه چې د یوه کروند ګر د هغه څپرې ته نږدې ولاړو اښوته پام شو.

دهغه نو رملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترو نې لاندې یې د څپرې په څنګ کې توره کی پید اکړ شورماشور جوړ شو توره کی په خورو وروځانګو او بوټو کې اوږود غځېدلی وو سترګې یې پټې وې او په سینه یې دلویوا وو ړو مارانو ځایښت نه کېده د ځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلی وو له هغې ورځې نه ترننه زموږد کلي کروندې او د غرونو لمنې په یوه درنه او غمجنه چوپتیا کې ډوبې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰ ۱۳۸۷\۸

میدان رودګ ، چک ، ولسوالی

عبدل کاکا

د پوهنتون په انګړکې یوازې سپین ږیری عبدل کاکا ته ددې اجازه وه چې له خپلې ږیرې سره یوځای دپوهنتون انګرته داخل شي او په محصیلونو کیلې وپلوري سهاروختي به چې کله دلیلیې نه دټولګیو په خوا روان شوو نوعبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرګینې ږیرې سره دپوهنتون انګړته رارسېدلی وو اودصبرترلوړو ونو لاندې به یې په ږیرې کې دتازه میوو درجنونه سمول اوله ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمه کوله له ږیرې سره د نږدې لارو اوپاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هرمحصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نوویل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نوعبد ل کاکا له همدغه زړې ږیرې سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.

دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي اوزاړه محصلین اشناوو او په تفریح کې به یې دهغه له خبرواوټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نوله نیمایي نه زیات محصلین نجونې اوهلکان یې په نامه پېژندل اوپه نامه یې غږېسې کاوه ځینو محصلینو خوبه دامتحا ن په شپو ورځوکې داستادانو لپاره واسطه کولو هم اواکثرو استادانو یې خبره منله اوځمکې ته یې نه غورځوله دپوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لونې اوزامن ګڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلوکې پوره بحث کاوه اوله استدلال یې کاراخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه دنورژوند په څېرچاته معلومات نه وو چې څومره ښوونځی یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لګېده پرېمانه متلونه ،شعرونه اوټپې یې په یاد وې دخبرواوټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه اومتلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.

درحمان بابادومره شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجزهم شول اوموضوع به یې بل خواواړوله.

دپوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه اوباسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په ټول پوره اوپخې خبرې نه یوازې ما بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خوبیا به مې دپښتودامتل سترګوته ودرېد چې وایي.....

))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې دعبدل کاکا دعمریوه زیاته برخه همدلته دپوهنتون په انګړکې له محصلینو سره تېرکړې راشه درشه یې له محصلینو او استادانو سره ده. نوځکه خویې دومره څه زده کړي چې په روانو خبروکې استدلال پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ مې دهغه له ربړې نه څو کیلې واخیستې او په خوړلو یې لګیاوم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته یې په خندا سلام واچوه یو درجن کیلې یې ترې واخیستې په پلاستیکي کڅوړه کې یې واچولې او له څو خبرو وروسته رواني شوې.ما عبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خواته راغی او په اوږه یې لاس راکېښود خوشال باباڅومره ښه فرمایلي دي.

هرچې خوږ د ښکلي مخ په مینه نه وي

د دنیا په مخ اوده راغی اوده لاړ

دابیت مې دلومړي ځل لپاره دهغه له خولې واورېده اوله زړه نه مې خوښ شو مالا ځان خبروته جوړولو چې بیا یې خبروته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظر نه ګورم لکه تاسي چې ....

لږغلی شو بیا یې خبرې ته دوام ورکړ لکه ستاسې ځینې ملګري یې چې لري.

زه دصورت ښکلا چندان پلوی نه یم دیوه موقتي ښکلا ده اصلي او تلپاتې ښکلا په سیرت کې نغښتې چې څښتن تعالی په هر چا نه ده لورولې څوک چې دا ښکلا خوښه کړیې دهغه مینه هم تلپاتې وي په اوسنۍ زمانه کې داسې انسانان ډېر کم دي چې خاوند پرې دسیرت اوصورت دواړه ښکلاوې لورولې وي.

په خبروکې یې ورولوېدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا لیدلې ؟

خو هغه خبره په بله واړوله.

ارسطو وایي چې مینه یو روحي تسکین دی او د دوو روحونو عاطفي تړون ته مینه وایي چې یوازې روحي لذت لري او له جسم سره یې تړاو نه شته خو افلاطون وایي چې مینه بې له جسمي وصال نه مینځ ته نه راځي بچیه زه دارسطو پلوی یم هغه بې له دې چې زما خبرې واوري همدا سې لګیاوو ماهم دکیلو پیسې ورکړې او دټولګي په لور روان شوم له یو ډول زهني کشمکش سره مخ وم که ریښتیا ووایم دومره پخې خبرې مې دعبدل کاکا په څېر یوه کراچیوان باندې نه لوېدلې.

وختونه په بیړه روان وو دعبدل کاکا دکیلو په ربړې به چې ورپېښ شوم نو ضروربه دد واړو ترمنځ داډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعرورواړولو نوسمه کره کتنه به یې پرې پیل کړه .

ښه مې په یاد دي چې د تصوف او کره کتنې په ساعتونو کې به زموږ د ټولګي خوا ته راغی ربړې به یې پرېښې وه او دکړکۍ څنګ ته به یې داستاد لکچرته غوږنیولی وو که په کومه خبره به یې نیوکه او تبصره لرله نو بیا به یې یوازې ما ته هغه وخت کوله چې دربړې خواته به یې ورغلم نورماهم دا هېره کړه چې هغه یو کراچیوان دی دپوهنتون دیوه خواړه ملګري په څېرمې خبرې ورسره کولې خو ددې سره سره مې دهغه دزده کړو او تېرژوند په اړه معلومات ترلاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنګ کړن وعده یې راسره وکړه چې کله په څلورم کا ل فارغېدلې نو دخپل ژوند یوه کیسه درته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بیا یې ولیکه دلنډې کیسې لپاره ښه موضوع ده نور نو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کا ل کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونو ګراف نه تردفاع وروسته نېغ دعبدل کاکا خواته ورغلم سترګې یې له اوښکو ډکې وې خو ښل یې چې دا دمحصلینو په فراغت دخوښۍ اوښکې دي ، دواړه دصبر تریو ې وړې ونې لاندې کښناستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده وریاده کړم غربو نیولي غوندې په خبرو شو.

بچیه !ستاټول ټولګیوال او دان ورهلکان چې سږکال فارغیږي زما څلورکلن ملګري دي دهغوی په فراغت خوشحاله یم خو په بېلتون یې ژاړم هغوی به ما یو کراچیوان بولي خو زما په زړه کې اوده احساسات او سپېڅلې جذبه دیوه ساده کراچیوان نه بلکې دیوه خواخوږي انسان ده ستاسې تګ ما په دې باوري کوي چې هرڅه پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري هيله كوم چې له دې ځايه لاړې نو خپل بوډا كاكا دې هېرنكړې ماله تاسره وعده كړې وه چې خپله كيسه به درته كوم دا كيسې مې تراوسه چاته نه دي كړې خو زه يقين لرم چې ته به زما په خبرو باور وكړې.

بچيه ! نږدې د برش كاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمي وم د همدې پوهنتون او همدې پوهنځي محصل وم په ټولګي كې مې ترټولو لوړې نمرې اخيستې موږ هغه مهال په يوه ټولګي كې شپېته كسه وو نيمايي هلكان او نيمايي نجونې وې دا پوهنتون اوس جګړو يو څه خراب كړ خو هغه وخت هرڅه ديوه رنګين خوب په څېر ښكلي وو دا ونې او ګل بوټي هغه وخت واړه وو خو ډېر پاک صفا او تازه وو ښځې او نارينه خدمت ګاران به يې لرل هره خوا په دې پاركونو كې ښكلي چمنونه زرغون وو او چوكۍ په كې لګېدلې وې څه به درته وايم هرڅه ښكلي وو بس يوازې زما قسمت خراب وو په دريم صنف كې وم يوه ورځ استادانو ټولګي ته يوه نوې نجلۍ راوسته ټولو ته يې معرفي كړه.

دا انجيلا ستاسې نوې ټولګيواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوا يې پوهنځی په همدې ټولګي كې پرېښې وو اوس يې له سره وايي. هغه به د خپل عمر په څلورويشتم يا پنځه ويشتم پسرلي كې وه.

دا وخت يې د خپلې رېږۍ په لورشاوخوا وكتل او خبروته يې دوام وركړ. هغه دومره ښكلې وه چې سترګې يې په ليدو نه مړېدلې د ټولګي له ټولو نجون وسره يې مجلسونه په زړه پورې او خواږه وو خو له هلكانو سره يې كار نه لرلو په درسونو كې هم سمه دبلا لوروه لكه اوږې نطاقه چې په څو الفاظو كې يوعالم خبرې ځايوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بلكه چې څوبهرني هېوادونه يې هم ليدلي وو.

دانجيلا په ليدو زما حالت پوره تغيير وكړكه رېښتيا درته ووايم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به يې هم په ټولګي او بهر كې په بې غورۍ بحثونه كول خو زه نه پوهېدم چې هغوی يې ولې دومره خيال ساتلو زما د مينې څو پيغامونه يې په ډېره بې غورۍ رد كړل او په سپكو سپورو يې ولمانځلم هغه وخت زه په ليليه كې نه اوسېدم كورمې په ښاركې وو پس له وخت مې دكانداري كوله خو هتله به مې هم انجيلا په خيال كې ګرځېده يوه ورځ مې په كوركې يو اوږد ليک ورته وليكه په پخو اادبياتو اونوو استعارو مې سينګار ګړ.

دهغې له بې غورۍ مې خپل شكايتونه ورته وليكل په اخركې مې ورته و ليكل كه ستا پلار انسان وی نو تا ته به يې مينه درښودلې وه دا خبره كه څه هم ښكنځلو ته ورته وه خو دزړه له درده مې وليكله

ليک مې راسره واخيست چې سباته يې په يوه ډول وروړسوم هغه وخت په پوهنتون كې دمينې څرګندولو يوه طريقه داوه چې په لاره كې به يې نجلۍ ته ليک وغورځولو او نجلۍ به اوچت كړ ما هم دا طريقه غوره وبلله ځكه ددې لاړې دبل چا دخبرېدو وېره نه وه سباورځ موقع په لاس رانغله ليک مې په جيب كې وو دويمه ورځ يوه ټولګيوال راته وويل چې انجيلا هرسهار يو ځل د پوهنتون رياست ته ځي او بيا ټولګي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون درياست مخې ته لاړم خو انجيلا رېښتيا هم زماله ورسېدو وړاندې رياست ته لاړه زړه مې دربا كوله ليک مې په لاس كې نيولی وو نږدې نيم ساعت وروسته انجيلا په ناز نخرو له رياسته راووته ليک مې له دروازې نه لاندې په زينه كې ورته ګذار كړ خو انجيلا په همدې وخت كې پښه نيولې شوه چې ناڅاپه د پوهنتون رئيس له دروازې راووت او په انجيلا يې غږ كړ.

لورې لړتم شه جوړه به ځو.

درئيس په لاس كې ښكلی د ډپلومات بكس وو په ګړندي قدمونو له انجيلا رامخكې شو دويمې زينې ته چې رسېده په زينه كې يې په يوه پراته كاغذې پاكټ سترګې ولګېدې ليک يې راوچت كړېي له دې چې څه ووايي خپلو عينكو ته يې نږدې كړ زما په سترګو توره شپه شوه له هغې ځايه مې پښې سپكې كړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه ترهغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجيلا ولې هره ورځ ټولګي ته له راتلو وړاندې د پوهنتون رياست ته ځي او رئيس يې څه كېږي دريمه ورځ د پوهنتون انګړته نه وم داخل شوی چې د دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بوتلم هغه څه چې ریئس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي ریئس ته د سپکاوي په توریې په زورله پوهنتونه وشړلم پولیسو هم ځوورځې ښه وډ بولم اود وهلو زده کړه یې راباندې وکړه دا.دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم دهر انسان لومړۍ مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لږجوړشوم بیاترننه زه یم او اربړی او دپو هنتون انګړ اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکي خوزه بیاهم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلا یادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګیو ډک شو زه هم دملګروسره د ورستیو شپو د تېرولو لپاره پاڅېد م
۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزموږ زاریو او ټینګار هیڅ ځای نه نیوه پولیسودمها جرودکمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی ووچې کمپ خوشي کړي اونورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهاربه یې جونګړي له کالیوسره یوځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځوپه خلاف ډېر خواشیني وو. دمابنا م له ډوډۍ وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنیمو شپووي که نن نه وي نوسبابه خامخا پولیسو دغه کورونه ورانول خپل کلي کورته به لاړشو اووراني ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چندان دانسانانوزنده ګي نه لرو بس یوازې ژوندي پاتې یو اودجګرووېره راسره نه شته.

مورمې سوړ او سېلی وکړ اوماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي اوکنه ؟ هسې زماغوندې بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ویلو اوډېرځله به ماته پدې خندا راغله خونن خندامندانه وه زه هم وېرې اوذهني کشمکشونولاندې کړی وم.پلارمې دورته ډډ ه ووهله اودتیلي څراغ په رڼاکې یې ماته وکتل:

بچیه !اوس په ښه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړې چې یو ماموریت وکړی شې

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبارخلاص کړه نورنو بایدپه یوه بله تمه پاتې نه شو څومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې سترې وواودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګه به هغه ټاټوبی هېرکړم چې خاپوړي مې په کې کړې دي همزولي اوملګري په کې لرم په خاوروکې مې یې لوبې کړې ښوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خو د دې سره سره دښارپه کوڅو او ښوونځیو کې خلکو دمهاجرمهاجراوبې وطنه ناري راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره سره نااشنابښکارېده

په همدې فکرونو اودیوه نالیدلي کلي په لوردستومانه سفرخیالونو دخوب څپه راباندې راوسته اوپه پردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زماپه ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

***

سهاروختې له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلارراباندې غږ کړ والکه !نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې تړو نورنو هغه هم دد کان په کارون مصروف شو اوزه دښوونځي په لورپه نهیلي زړه روان شوم دښوونځي له دروازې نه وم ننوتلی چې دپولیسو ګاډی ودرېده اوراضیه ترې راښکته شوه هغه زماټولګیواله وه پلاریې دپولیسوغټ افسر وو راضیه به دڅوارلسو پنځلسوکالو وه خو ماغوندې هلکان ورسره دماشومانوغوندې ښکارېدل هغه هم ښکلې وه اوهم یې په درس کې په ټول ټولګي کې سیال نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم زموږ ښوونځی ده ېروشتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلاریې ددې لپاره دلته راوستې وه چې یوورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښو نومرو فارغه شي

راضیي په تېروڅوکلونوکې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر اوغبي به یې بللم که هغه مې دزړه نه نه خوښېدی نه کله به مې یې هم داکنځلې اوله سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلایی زه په هرڅه ړوند کړی وم همدغه ویرې چې بیابه راته ښکنځل وکړي زماله لپاره دهغې دمینې اظهارگران کړی وو

زمالیدو یوه شېبه تم شوه اوله مسخرواوټوکو په ډکه لهجه یې راباندې غږ کړ

نهاجره !چې په کورکې مو چای مای نه پیدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پروپیسران خوتل خپلودند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري وربا ندې راشي که سنگه ؟

زما زړه له درده وپړسېده په سترگوکې مې اوښکې راډنډ شوې اوځا ن راته دیوه بې ضرورته انسا ن په څېرښکاره شو نورنه هغه ماته یوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېر وڅوکلونوکې هر ساعت ما او یو څو نورو مهاجروته دخپلو ملگروپه بدرگه داډول خبرې کولې خوموږ به په عاجزۍ په غوږونوکې مالوچ منډلي وواوپه یوه پردي هېوادکې مودخپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما دنورومهاجرو ملگروکډې چې لاړې بیانوزه دهغوی لپاره دساعتېرۍ یوه ښه لوبه وم په ژړغوني اوله تاثره په ډک اوازمې ورباندې غږ کړ

راضې نورنو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستاسې له ملکه دتل لپاره ځم دا ښوونځی به یوازې تاته پرېږدم یوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له ادارې څخه ترلاسه کړم

دراضیي په رنگ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حیرانه پاتې وه درېده خوزه مخامخ ادارې ته لاړم خپله عریضه مې ورکړه اوپه انتظارکښېناستم دادارې له لویې کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لین وروسته ټولگیوته روان شول خوراضیه وړاندې ادارې ته مخامخ تر ونې لاندې حیرانه ولاړه وه اوله سترگویې مړې اوښکې روانې وې په څوساعتونوکې کارخلاص شو له مدیرصیب اونوروښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولگي ته دخدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خوراضیه لاهم دښوونځي په انگړکې ترونې لاندې ولاړه وه اوزه یې دسترگوله کونجونو څارلم کله چې ټولگي ته ننوتم داهم راپسې راغله له ښوونکي اوټولوټولگیوالو سره مې مخه ښه وکړه راضیه هم په خپله څوکۍ ناسته وه دښوونکي په ځای یې له حسرته ډکې سترگې په ماکې خښې کړې وې

کله چې له ټولگي وتم نودټولو په سترگوکې حتې دهغوهم چې زه یې مهاجراوبې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې دباندې قدم کېښود بې اختیاره مې دراضې غږ غوږونو ته ورسېد

حمید جانه !کډه موڅه وخت ځي ؟

داغږ دومره بې اختیاره دهغې له خولې ووت چې نه یوازې مابلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حیرانۍ سترگې ورواړولې دراضیې په څېره کې دپرېشانۍ اواضطراب نښې له ورایه څرگندې وې بله دا چې دالومړی ځل وو چې مایې له خولې نه په دومره نازدمهاجریا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناگاره کړ اوپه خپله مخه روان شوم

دویمه ورځ سهارمها ل زموږ کډې په یوډول بهرنیو لاریوکې چې ټولې په یورنگ وې اوپه ترپالونویې سرې ټاپې پرې لگېدلې وې بارشوې اودپولیسودگواښ سره سم بلډوزرونه راورسېد ل دکمپ له دروازې چې وتم دلارۍ له پاسه مې راوکتل لاندې راضیه په دروازه کې ولاړه وه دپلاستیکي گلونو اوڅونورې کڅوړې یې په لاس کې وې اوپه حسرت نیولې څېره یې له ساتونکو کمپ ته ددننو تلو اجازه غوښته خوزموږ دکډې لارۍ په ډېره بېړه روانه شوه دلومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نوردا هېرکړي چې زه یو مها جراوبې وطنه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده

پاچا په خپله زرینه چوکۍ کې ځان تاوو کړ د ملکې خواته يې ناڅاپي سترګې ور واړولې چې دغاړې په هار يې ګوتې وهلې او په خبره کې يې دژور خفګان نښې له ورايه بريښېدې خو پاچا بېرته دربار ته وکتل او وېنا ته يې دوام ورکړ

ښاغلو !د لښکر اعلى سرلښکر لا هم نه دى راغلى خو زما خبره په غور واورئ زما پلار معظم ټولواک دې خداى وبښي د ننګ او غيرت په دې ډول خبرو او معاملو کې يې چا ته دومره دخبرو او مشورو موقع نه ورکوله هغه هرڅه په توره فيصله کول او يوازې دمېړنيو قدرورسره وو خو کله چې هغه له خپل مرګ يو ساعت وړاندې د دغه هېواد دپاچاهۍ تاج زما په سر کېښود نو يوه خبره يې راته دوروستي وصيت په ډول وکړه هغه دا چې له دربار سره به په هره جګړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلار دغه وصيت هم نه وى کړى نو ما به په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږ سرلوړى ولس ورسره مخ دى له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صيب له مانه په څه خبره دومره خفه دى چې تراوسه دربار ته نه دى حاضر شوى

ښاغلو !نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په داروښاد معظم ټولواک په ژوند دخپلو دښمنانو دځپلو لپاره په خپله خوښه دجګړو ډګرونو ته روان وى نن زموږ دښمن موږ ته ګواښ کړى هغوى فکر کړى چې دمعظم ټولواک په مړينه زموږ پاچا هي کمزورې شوې او دوى فکر کوي چې دخپلو تېروماتو جبران به وکړي

په دربار کې ناڅاپي چيغې شوې

موږ دخپل ځوان شهزاده په مشرۍ دخپل سرا ښنودلو ته له همدا اوس نه تيار يو موږ به دخپل دښمن دپاچاهۍ تخت دخپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندى دې وي زموږ شهزاده !

ژوندى دې وي زموږ شهزاره !

پاچا يو ځل بيا دلاس په اشاره هغوى غلي کړل خو يو سرتېرى لا هم ولاړ وو

ښاغلوِ !شور او زوږ نه ته حاجت زموږ هېواد او پاچا هي په خطر کې ده هغه خاوره چې تراوسه د دښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن يې دلاندې کولو نيت کړى خو زه وايم چې دغه وياړلې خاوره به زموږ سرتېري په خپلو سرونو وساتي

ولاړ سرتېري لاس اوچت کړ او دخبرو اجازه يې وغوښته په ادب يې خبرې پيل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ټولواک !داخل به جګړې ته یوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه د سرلښکر ساتونکی یم
هغه بهر د لښکر لیکې معاینه کوي او د تیارسۍ قومانده ورکوي ډېر ژر به ستاسې په حضور مشرف شي
سرتېري سلامي وکړه او په خپل ځای کښیناست د ملکې نه نیولې د دربار تر هر وزیر پورې په ټولو د خفګان
سیوری خپور وو پاچا د جګړې په اړه خبرې کولې چې یو سرتېری له سلامۍ او رسمي ادابو وروسته راننوت او
غږېي وکړ
ښاغلی عالم پناه دې ژوندی وي د قدرمن سرلښکر ستاسې په حضور کې د مشرف کېدو اجازه غواړي
پاچا په لوړ اواز ځواب ورکړ
احمقه !د هغه په مخ چا د دربار دروازې تړلې دي زربې راوله ډېره وخته د هغه په انتظاریم اوس په له خیره
وروستې پرېکړه کوو
ټولو د دربار د زرینې دروازې په لوري وکتل دروازه خلاصه شوه یو د پاخه عمر خاوند چې لوړ قد ،اوږده رېره
،اوږده بانه یې لرل سرترپښو په زغره کې پټ وو راننوت په مخ او لاسو نویې د پخوانو زخمونو نښو ښودله چې
د ځوانۍ عمریې ټول په سختو جګړو کې تېر کړی دی ټولو ته یې سلامي وکړه او بیا مخامخ د پاچا او ملکې خواته
ورغی په ملاخم شو بیا دوه درې ګامه شاته په ادب ودرېد.
صیب د لښکر په نظم بوخت وم وبښئ چې په وخت ستاسې په حضور مشرف نه شوم
پاچا او ملکې دواړو د لښکر مشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه
هغوی به کله روانېږي ؟ هر وخت چې یو مناسب قوماندان ورته پیدا شي
پاچا حیران شو او له خپلې زرینې چوکۍ راپاڅېد
داڅه وایې ستا نه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهۍ کې چېرته وي ؟ ته هغه څوک یې چې زما پلار د دغه
پاچاهۍ تاج زما په سر اېښی خو توره یې تا ته درکړې دا توره تا ته هسې نه د ته درکړل شوې ته چې کومو جګړو ته
تللی یې نو موږ خپل بري یقیني ګڼلی
د لښکر قوماندان یې خبره ورپرې کړه
زه غواړم چې داخل دې د لښکر مشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستا مشرزوی اوس دا دې پنځه ویشت کلن
دی د دې جګړې لارښوونه باید هغه وکړي زه حاضریم چې دیوه عادي سرتېري په بڼه د هغه تر مشرۍ لاندې
وجنګېږم
د پاچا په څېره کې د پرېشانۍ او خفګان نښې لا زیاتې شوې څو قدمه وړاندې راغی او د سرلښکر په اوږه یې لاس
کېښود
ښاغلیه ! ته زموږ د پاچاهۍ توره یې تا سره دا خبرې ښې نه دي ته یوازینی کس یې چې په دربار کې دې هره خبره
او ربدل کېږي خو د دې سره سره په دربار کې دا خبره خپرېږي چې ته زما نه خفه یې ؟
سرلښکر مخ د دربار خواته راوګرځولو او په خبرو شو زه یو سرتېری یم د سرتېرو د عمل او ازموینت ځای
د جګړې ډګروي نه چې د دربار په قالینو درېږي او د طوطي غوندې خبرې وکړي
ښاغلو ! زه د خپل زړه خبره غوڅه کوم د تېرو دوو میاشتو راهیسې زموږ د پاچاهۍ شهزاده نه معلومېږي په
لښکر د هغه په اړه دوو خبرو زور اخیستی یو دا چې هغه معظم پاچا په دې تور وژلی چې د هغه په وړاندې د پاچاهۍ
دعوه و نه کړي بله دا چې ټولواک صیب غواړي هغه زموږ نه پټ وساتي هغه د جګړې له میدانونو ،تورو او
مرګونو لرې یو نازولی ځوان رالوی کړي او څه ضرور رته و نه رسیږي حال دا چې هغه په دې هر څه پوهېږي معظم
ټولواک باید زموږ د پاچاهۍ د نورو ټولواکانو په څېر د شهزاده ګانو او په زړونو کې د نازاو نخرو په ځای د جګړې
،سپا هیتوب ، غیرت ،قربانۍ او مرګ کیسې پربږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو پېل کړي یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوندکوي که معظم ټولواک زموږ د پاچا هۍ شهزاده له همدې وېرې وژلی وي نوزه دداسې پاچاهانو لپاره دتورې او چتول څه چې دجګړې په وړاندې یوقدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وي نوزموږدلښکرمشري دې ضرورورسپارل شي ماته دجګړې له ډګره د سر تېرور وزل ډېر ضروري دي ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای ښېلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري ووژل شول خو برې مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګري کو چنی شهزاده پکې وګورم خوهغه په مړو کې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربارته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړخونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې وړو وړو خبروبحثونه وکړو که زمو ږ دپا چا هۍ دتېرو بریو تاج دلښکر د سر قومندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کوله دا لومړی ځل دی چې په یوه پاچادخپل بچي دوژلو تورلګول کېږي خوکه سباته زموږلښکر ددښمن ترښاراوزندانه ورسېږي نودلښکرښاغلی مشربه بیاپه خپلو خبرو پښېمانه وي

پاچا سرلښکرته وکتل او ارام په څوکۍ کښېناست خو سرلښکربیاخپلو خبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یو سرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې واړه زلمي زامن دسلګواوځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل او ددښمن اسونو یې جسدونه له پېژند ګلوۍ ویستل هغوی درې واړه زمادزړه ټوټې او دشهزاده ټولګیوال وونن دهغوی نوم نښان نه شته اونه یې ددې ځمکې په مخ دمزارپه نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زمادغه درې نوم ورکې زامن اوددې پاچاهۍ یوشهزاده دکومو ځانګړتیاوو په اساس سره بېلېږي

ښاغلو !ماکومه کوستاخي نه ده کړې مایوازې هغه له حقیقت نه پرده پورته کړه چې دددربارمشران یې دخپلو مقامونو دساتلولپاره نه شي ویلی زه یوازې داوېل غواړم چې په دې دربارکې بایدیوشهزاده اودلښکرعادي سرتېری هېڅ فرق ونه لري چې داپه تېروزمانوکې زموږ دپاچاهۍ دپاتې کېدو یورازوو معظم ټولواک ! که زموږ شهزاده ګان همداسې په نازاونعمتونو کې دجګړې له ډګره لرې دشاهي ماڼۍ په ښونواودمرمرینو ماڼیو په پالنګونو کې رالوی شي نوداسې و

ګڼه چې سرله اوسه زموږدشاهي ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتوشوې او تاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې ددربار دروازه خلاصه شوه یولوړرتبه سرتېری دپاچا خواته په ساه نیولي اندازې دپاچامخې ته خبرې په ورخطااندازخبرې پیل کړې

صیب ددښمن لښکرزموږد سرحد یو کیلو مترۍ ته رارسېدلی اوپه ډېرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سرله اوسه یې مخه ته وررو ان نه شو نوزموږ له سرحده به راداخل شي اوزموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونوناولې کړي

په دربارکې شورجوړشو ټول پا څېدل سرلښکر دملکې او پاچالاسونه ښکل کړل او بې له څه خبرو له درباره په منډه ووت.

* * *

دپاچا هۍ په سرحدکې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کډې وډې شوې او سرلښکر یې د پاچا هۍ د سرلښکرد یوغیشي ښکارشو هره خوا ددښمن د سرتېرو امبارونه جوړوو هره خوا ویرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکریږي او ربړدل کېدي نو رنو د پاچاهۍ سرتېرو ته یوازې د دښمن تعقیبول ورپاتې وو ، ټوله شپه په ښار کې نښتې راونې وې د دښمنانو پاچا او ملکه هم په تیاروکې په تېښته بریالي شول د سهار دلمر راختو سره دلښکرمشر د پاچاهۍ بیرغونه د ښار په ټولولوړ زبرجونو ورپول بیا په اس سپورشو او دزندان دروازه یې ماته کړه دزندان نیمایي برخه هم دده دلښکر هغه سرتېري وو چې د تېرو جگړو په مهال د ښمن نیولي وو ، سرلښکرته ټولوزندانیانو په خوښۍ غاړې ورکولې او خولې یې له خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکر د زندان دیوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړاو دروازه یې خلاصه کړه د پېلوځې په تته رڼاکې یې په یوه بندي سترگې ولگېدې چې په لاس او پښو کې یې زولنې وې، سریې ځوړند اچولی وو ، سرلښکر د هغه سرله زنگون رااوچت کړبندي چې په مخ اولاسونویې دزخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل د سرلښکرخوله له حیرانۍ وازه پاتې شوه ،توره او خنجریې له لاسه پرېوتل او بندي یې په غېږکې ټینگ کړ

زماشهزاده ! زمادزړه سره !زمریه !زمافکرونه غلط وو مافکرکاوه چې ته به موږ نه پېژ د پاچاهۍ په ماڼۍ کې دعیش او خوښۍ ژوند تېروې ماوبښه ژوندی دې وي زموږ معظم ټولواک ،راځه ته نوربندي نه یې راځه ښاغلیه !چې ددغه ستربري زېری خپل دربارته کډه یوسو د سرلښکرله سترگو اوښکې راماتې شوې او دشهزاده دزولنو په ماتولو بوخت شو.

١٣٨٨\٢\١٦

وروستی فصل

په خپل ورځني مهال وېش کې یې د شپې یوه اوږده برخه د خپل نوي داستان دځینو برخو لیکلو ته ځانگړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته دورځپاڼې له دفتره کورته راغی نو دورځنیو تودو پېښو او خبرونو لیکلو به یې زهن دومره خوړلی وو چې د کورنۍ دغړو سره به یې هم په ورین تندي خبرې نه کولې دډوډۍ تروختـه به یې په یوه اوبله ځا ن بوخت ساتلو په زهن کې به یې لاهم ورځنۍ پېښې او خبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ اومجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېر د پاخه عمراو سپین ږیري کسا ن هم داسې نه وي خو کله یې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پیل کړنو طبعه یې ترپخوا هم ناارامه شوه اودیوه ناکا م مین په څېر به یې چرتونه وهل ورو ورویې دکورنۍ غړي هم ورسره بلدشول او هغه یې په دې اړه سپیناوي ته نه مجبورولو له ډوډۍ خوړلو وروسته به سیخ خپلې کوټې ته ننوت وربه یې ځا ن پسې بند کړ او دداستان په لیکلو به بوخت شو ډېرې پاڼې به یې توري کړې خو چې دلوستلو وروسته به یې خوښې نه شوې ټولې به یې څیرې کړې اولیکنه به یې له سره دخوښۍ په څرگندولو پیل کړه تر هغه به په لیکنه بوخت وو چې دخپل داستان له اتلانو سره به په خپله په خوب کې روان شو له هغو سره به یې خبرې پیل کړې هر یوه به ورته چېغې وهلې چې داستان یې زرخلاص کړي ډېروبه گیله ترې کوله چې ولې یې کېسې د ښارزرگونو خلکو ته رسولې.

سهاربه چې لیکوا ل دخوبه راپا څېده نو گڼې پاڼې به تربڼه لاندې پرتې وې نن ماښا م یې دورځپاڼې دمدیرنه اجازه وغوښته او ورته ویې ویل چې دداستان وروستی فصل لیکې هغه دخپل دې داستا ن په سبب دورځپاڼې په مدیردومره گران وو چې هرغوښتنه یې منله نو ځکه خویې نن هم اجازه ورکړه چې دداستان وروستی فصل بشپړکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاروېږ په ذهن کې ډېلا ډېل فکرونه ګرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه د داستان اتل ووژني هغه کس چې د تېرېوه کال نه راپه دېخوا د هغه د نیموشپو ملګری وو او د زړه کېسې یې ورسره کولې په وروستي فصل کې د داړه مارانو له خوا د داستان شریف اتل له ټولو ملګرو سره وژل کېدولو.

هغه له ځان سره فکر کاوه لکه په ریښتیا چې بېګاته قتل کوي ځان ورته یو قاتل ښکارېده هغه د داستان په پیل کې د مقدمې په ډول لیکلي وو چې دا یو ریښتنی داستان دی خو دا یوازې د ه ته معلومه وه چې په څومره مهارت یې په یوه خیالي داستان دورځپاڼې له مسئول مدیرنه نیولې ترهر عادي لوستونکي تېرایستلي دي.

د داستان اتل ورته دومره ګران شوی وو چې اوس ورته د وروستي فصل لیکل له حده سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې یې باید هغه وژلی وی.

د شپې ناوخته یې د کوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپینو پاڼو یې څوځله قلم وخوځولو خو د اتل د مرګ صحنې ته به چې ورلنډ شو بیا به یې زړه درد وکړ د بدماشانو د ډلې پیاوړی قاتل به چې د اتل څېره د تومانچې په دوربین کې راوسته نو د هغه قلم به ځای په ځای په پاڼه مېخ شو شا په تخته به اوږود وغځېد او په ګوتو به یې لړزه راغله له ځان سره به یې په لوړ اواز خبرې پیل کړې.

د هغه په ځای زه دوژلو وړ یم ما د ورځپاڼې ټول لوستونکي د دروغو په یوه خیالي داستان وژړول نو رباید هغوی ته حقیقت ووایم او ښښنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې ګناه ووژنم یوازې د دروغو ګناه مې بس ده نه غواړم یو قاتل شم.

بیا په ځای کې راکښناست ګوتو او قلم یې له پاڼو بل خوا زورکاوه له مجبوریته یې قلم په سرپوښ کې بند کړ د داستان لوستل یې یوځل بیا له سره پیل کړل نیمه شپه کېده چې ټولې پاڼې یې ولوستلې او د وروستي فصل سپینې پاڼې ته راورسېد زړه یې د داستان په لیکلو له پښېمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې د داستان وروستی فصل ولیکي او د داستان اتل له خپلو ټولو ملګرو سره ووژني خو د قتل خبره به یې په زړه د غشي په څېر ولګېده.

په سترګو یې تپه تیاره شوه بیا یې د کوټې د بوالونو ته وکتل او چیغې یې کړې.

زه قاتل نه یم !هغه هېڅ ګناه نه لري د داستان وروستي فصل ته رسېدلی یم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کومېډي دی که تراژېدي نه....نه دا هرڅه لاهم زما په واک کې دي باید خپله د داستان وروستی فصل شم.

قلم یې را واخیست بې اختیاره یې په لیکلو بوخت شو په څو شېبو کې یې شپږ اوه پاڼې تورې کړې په تندي یې په یخه هوا کې د لومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې د داستان وروستي فصل ته یې د پای ټکی کېښود نېټه یې ولیکله او په بېړه اوچت شوله مخامخ الماری نه یې یوه نوې تمانچه را واخیسته او خپل تندي ته یې برابره کړه په کوټه کې له یوه درانه اواز سره لیکوال د وروستي فصل په پاڼو پړمخې راورغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکي سبا ورځ د ورځپاڼې ترلاسه کولو په انتظار وو او کله یې چې د داستان د وروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نو په ځای یې د لیکوال تصویر او ناڅاپي مړینې خبر د وروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

۱۳۸۸\۱۱\ ۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني

که دا زېرى ډېرنه لس کاله وړاندې پرې شوى واى نو شايد چې د زندان نه له وتلو وړاندې به يې له ډېرې خوښۍ ساه ورکړې وه خو اوس چې د ولسشمر د فرمان سره سم د هغه د زندان د برش کلن ژوند پاى ته ورسېد نو دده لپاره کومه نوې او په زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانى ادم خا ن نه وو چې هره شپه به يې کوراو بچيانو په ياد له سترګواوښکې روانې وې هغه اوس دا بيخي هېرکړي وو چې هغه يو وخت ديوې شتمنې کورنۍ غړى وو او د ښه ژوند خاوند وو له زندان او د غه تکې تورې کوټې سره يې دومره عادت اخيستى وو چې نور نو دازاد ژوند خيال هم ورسره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،د برش کاله چې يو څوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او د هغه غوندې په زندان کې عمرتېرکړي نو د هغه زړه به خامخا د دردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشر به خداى خبرد کومې خوښۍ په وياړ د غه مجرمين معافي کړي وو کنه هسې خو اخترونه پخوا هم تېرېدل خو دادم خا ن غوندې زندانيانو ته يې رښتيا هم کارکتلى وو

ادم خان لا په دغه ذهني کشمکش کې وو چې يوه سرتېري دروازه ورخلاصه کړه يوه جوړه جامې يې په مخ کې ورته وغورځولې او په خندا ډوله لهجه يې ورته زياته کړه:

ـ پاڅه خبرنه !اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډورډو سترګو سرتېري او بيا جامو ته وکتل خو هغه ورته بيا يو قدم راوړاندې شو.

هسې ولسمشر په تاسې مردارخورومهربانه شو پاڅه په نيم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کوراوخپلوا ن به لرې، کنه بيا پخواني يادونه درته تازه کوم د پخوانو يادونو په اورېدو سره ادم خان په ځاى کې رانېغ شو

ـ ځم صيب ځم.....هسې پښې مې لړ درد کوي !

***

په کلي کې سهاروختي شورما شور وو هرچا داختر لپاره تياري نيوله د قربانۍ مالونو په هرانګړ او مال ځاى کې بغارې وهلې د جومات ملاصيب په لاسپيکرکې ويناکوله او خلک يې ښو کارونو او د قربانۍ فضليت او يو د بل سره پخلاينې ته رابلل په همدې شېبو کې يو ډنګر وچ کلک انسان چې لويه خبرنه ږيره اوزېړ رنګ يې لرلو او د چرسي غوندې ښکارېده کلي ته ورننوت له شانه يوه ډله شوخ ماشوما ن ورپسې وو او دلېونې لېوني نارې يې پسې وهلې

ادم خان په دې د برشو کلونو کې هر څه هېرکړي وو خو د خپل کلي نوم يې نه وو هېرکړى په ښارکې يې هم خپل پخوانى کورپيدا کړ خو پيېره دار ورته وويل چې د کورمالکان ټول د اختر لپاره کلي ته تللي دي

ديوه لوکس اوښکلي کوردروازه يې ټک ټک کړه په لومړي ځل يې په زړه کې سبک پيدا شو زړه يې درزا پيل کړه د خپلې کورنۍ د د برشو کلونو پخواني يادونه يې په ذهن کې وګرځېدل په سترګو کې يې اوښکې راماتې شوې د دروازې د دويم ټک ټک سره دانګړنه د چاد پښو ښکالو او از راغى او بې له ځنډه دروازه خلاصه شوه يوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظروکتل او په غوصه يې خبرې پيل کړې

مردارخوره ولې زنګ نه وهې چې د دروازې رنګونه الوزوې نن ورځ د سوال او سوالګرۍ نه ده چې ته دلته ولاړيې وام څه د دې ځايه ورک شه که نه د پسه په ځاى به دې قرباني کړم

ادم خان يو قدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظو يې خبرې پيل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ځوانه !ته زما خپل يې زه سوالګرنه يم خپل کورته راغلی يم ځوان وخندل او زياته يې کړه واه واپکه دادې لابله سپکه اوس دکوردعوه هم کوې وام ځه په جومات کې کېښنه چای هم وڅښه او خلک به پيسې هم درکړي ځه له دې ځايه دې دابده څېره دې ورکه کړه چې زموږ ماشومان به وويروې !

په سترګو کې داوښکو بهيررامات شو او دځوان په اوږه يې لاسونه کېښودل
بچوزه سوالګرنه يم ادم خان نه يم خپل کورته راغلی يم ځوان يوقدم ترې شاته شو او په شونډو يې قهر جنه موسکا روغوړېده.

ځه خبرنه ددې ځايه ورک شه زما ادم خان لالا خويي دېرش کاله وړاندې شهيد کړېيا زه دومره جاهل يم چې خپل ورورونه پېژنم په تېلوتېلو يې له دروازې نه لرې کړ او دروازه يې بنده کړه.

زړه يې دکانې په څېرکلک شو بېرته په راغلې لارروان شو دخپل کشرورورعظم خا ن خبرو يې په ذهن کې شورجوړ کړی وو پرلپسې تنديکونه يې خوړل لس پنځلس ګامه نه وو تللی چې له يوه تنديک سره په ځمکه راولوېدا وله خولې يې سوررنګه وينې داره وکړه.

کتيبه ليکونکی

هرسهار به چې دپوهنتون په لور روان شوم نوضرور به مې په لاره کې دهغه ځوان کتيبه ليکونکي پوښتنه کوله او څوشېبې به يې په واړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.

دهغه په کوچني دکان کې به دمرمرينو ډبرو سپين ګرد خور وو خوله او پزه به يې په دستما ل تړلې وو اوزه به يې هم په خبرو سم نه پوهېدم خو ترټولو په زړه پورې راته هغه بيتونه وو چې دنوو قبرونو لپاره به يې په نوو کتبيو ليکلي وو او هرلاروي به له دکانه بهر ورته بوځل خامخا کتل.

ديو څو بيتونو په لوستلو به مې دغه نړۍ په سترګو کې تته شوه هرڅه به راته پيکه ښکارېدل په کتيبو ټول ليکل شوي بيتونه دومره دردونکي وو چې يوه شيبه هم ترې زړه نه صبرېده ددنيا دبدرنګۍ او داخرت ښکلا ټولې خبرې پکې بيان شوې وې.

په ژوند ليکونو کې دښارډېرمشهورکسا ن هم وو چې کتيبه ليکونکي ورته په خپل ذوق او ځانګړې ډېزاين د هغوی ددې نړۍ وروستۍ پتې پرې ليکلې وې.

ددغې دردونکو بيتونو ټاکنه دکتبيه ليکونکي دځانګړي زوق څرګندونه کوله يو څو بيتونه به يې ستاسې لپاره هم راوړم.

په مزارمې ولې پټه خوله تېـــرېږې
سپېرې خاورې خومې غږکولی نشي

* * *

داپه ياد دمحبت درسره واخله
دژوندون شمعه به مړه وي مونږبه نه يو

* * *

راشه په سلګوکې دکفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

* * *

ګورهم وران نه کړستا تصويرزما په سترګوکې
خو اخېرمېږيانوکړه راجوړه نړۍ لاره په سترګو

* * *

په ژوندون دې چې زما ونه کړقدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس له مرگه مې بيامه ژاړه په قبر

***

قبرسوری کړه حال مې گــــوره
په خمارو سترگو مې پربوتل گردونه
همدا سي نور دې تـه ورتـه بيتونـه چې دډېـري لرغونـو شـاعرانوو پـه مرمرينوکتيبو ليـکـل شـوي وو چې لوستونکوته به يې دمرگ ښېره اودهديرې درد نه چوپتيايادوله.
هغـه دومـره شـهرت تـه رسـېدلی وو چـې دښارډېروعمرخوړوکسانوبه لاپـه خپـل ژونـد هـم دشـناختې جوړولوډيزاين اوليکنه ورکوله هلته له هرچانه داخبره هېرېده چې يـوازې بوډا گان دمرگ خولې تـه نږدې خلک دي.
ځکه هلته دماشومانو ،زلمو، دځگړو دشهيدانواوبوډاگانوټولوژوند ليکونه موجود وو اودهر چادمرگ نېټې يې په مرمرينوکتيبو ليکل شوي وې زه په پوره باورويلی شم چې له دنياوي چاروبـه مې زړه مـات شـو نوهلتـه بـه ورغلم اويوه شېبه به مې دهمدغه ناليدلي موجود په اړه سوچونه کول.
نورنو دواړه دومره سره اشناشوي وو چې دځينوکتيبوپه ډيزاين اودرنگ پـه انتخـاب کې بـه يې هم زماسره مشوره کوله اوپه ساعتونووخت به مې دهغه له گردونوپه ډک دکان کې تېرېده.
دهغه ټول مشتريان داسې کسـان وو چې خوښـي بـه يـې نـه پېژنده د ټولو بـه څوک مړه وو اويابـه يې لـه وړانـدې دکتيبې لپاره ليکنه ورکوله.
يوه ورځ دجمعې پـه ماسپښين دهغه خواته ورغلم زمايه ورتلوپاڅېده اودلومړي ځل لپـاره يې پـه خنـدا غـاړه راکړه لوی لوی بريتونه ،وروځې اوبانه يې دمرمروپه سپين گرد لړلي وو.
مالابله خبره نه وه کړې چې يوې لويې مرمرينې کتيبې ته يې اشاره وکړه.
ته وگوره نوی ډيزاين دی!
ددکان پـه کـونج کې ا ښـي کتيبې تـه نږدې ورغلم چې پـه سرکې يې دنورو دردونکوبيتونوپـه ځـېربيتونـه راغلي وو ټوله مې په بيړه ولوسته لاخلاصه کړې مې نه وه چې د درد يوڅپه راباندې راغله داځه کوې خپـل ژونـد ليـک دې په ژوندون ليکلي !؟
هغه بياوخندل.........
ملگريه !په ژوند هېڅکله هم اعتبارنشته.
هسې نه چې بيازما په ذوق برابرکتيبه راته څوک ونه ليکي.
هغه خپل ټول ژوند ليک په نوي ډيزاين ليکلي وو خودوفات نېټه يې په قوس کې خالي نيـولي وه دکتيبې پـه لوستلودومره ووېرېدم چې په بدن مې لړزه راغله.
خوهغه بياغيږراکړه.
ويرې اوفکرته اړتيانشته مرگ ماته اشنا دی زه اومرگ هـره ورځ ددووماشومانوپه ځېريودبـل سره لـوبې کـوو زما ټول عمردمرگ په ياد تېرشوی زمادژوند يوه شېبه هم ددغې ښاغلي دياده خالي نه ده نوبياولې تـرې وډارشم که نن نه وي نوسبابه خامخا غاړه ورکوم.
هغه په مادومره ا ثروکړچې دمرگ ياد به هرځای د سيوري په ځېرراسره روان وو په اونۍ کې بـه يويـا دوه ځلـه دښارلويې هديرې ته ضرورورتلم کتيبې مې لوستلې او پـه دعا مې لاسونه اوچتول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه اونۍ وروسته بيا هديرې ته لاړم د هديرې په لمن کې يوه نوي قبرزما پام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرينه کتيبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې يې درنګ بوتلونه او واړه برسونه دواښو په سرپراته وو.
دعادت سره سم مې دکتيبې په لوستلو پيل وکړلانيمايي مې نه وو لوستي چې دسرو يښته مې نيغ راودرېدل داهماغه کتيبه وه چې يوه اونۍ وړاندې مې دهغه په دکان کې لوستې وه.لوستوته مې دوام ورکړ خواوس هغه خالي ځای په يوه نيټه ډک وو اوترڅنګ يې دکتيبه ليکونکي دسرطا ن ناروغۍ يادونه هم شوې وه.
١٣٨٨\١\٣

په زندان کې زېږېدلې ماشوم

دماشومې غوټۍ ټول عمرله ١٨ مياشتو څخه زيات نه وو دښار په زندان کې ترټولو کوچنۍ زنداني وه بلکه داچې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي اودنوروبنديانو خونوته ورشي له نامه سره يې هرزنداني اشنا وو کله چې به څوک دخپلو زندانيانو پوښتنې او احوال اخيستنې ته راغلل نو يوځل به يې وړوکې غوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به يې يو څه ورکول.
هغه په زندان کې ترټولو کشره زنداني وه.
سلما اوسدوخا ن چې کله پوليسو ددوومجرمينو په نوم په دغه زندان کې واچول نو دا هغه شپې اوورځې وې چې دواړه په يوه اوبل دزړه له کومې مين وو سلما په لومړي ځل په خپلو رګونو کې ديوې رېښتنې مينې خوځښت حس کړی وو هغې له سدوخان سره واده وکړ خود ژوند خوږې ورځې اوشپې يې په زندان کې تېرې کړې اودمينې لومړۍ ميوه يې همدا غوټۍ وه.
غوټۍ دزندان په تنګه فضاکې دسلما اوسدوخا ن له غېږې روټوکېده ياکه لرېل ډول ووايو هغه ددوه داسې انسانانولوروګڼل شوه چې دتيارودا وږدومزله نه يوې روښنايي ته درسېد وسره سم يې خپل لومړي قدمونونه بيا په يوه تياره واټ کېښنودل دغوټۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپېريا ل کې اوچته شوه چې له کرېږو او سړو اوسيلو سره له پخوانه اشنا وو اوبيا داسې وخت هم راغی چې غوټۍ ټولوزندانيانو وپېژندله اوهرچا به نازورکولو دخپلو اولادونو تندډه به يې پرې ماتوله.
هغه به ډېرځله دالاهو په ځای دزندانيانوساړه اوسيلي او د زولنو شرنګا اورېدله حتی چې دخپل زنداني پلاراويامورغېږې ته به هم ورغی نو هغوی به ورته دحسرت اودرد له اوښکو او اوسيلو پرته بل څه نه ډالۍ کول.
ډېرځله به چې غوټۍ دزندان په دهليزونو او انګړکې سترې شوه نو دسلما غېږې ته به يې پناه وروړه سلما به دزړه غوټۍ دزولنو په شرنګهاراوده کړه ا وخپله به دسړو اوسېلو سره پخوازمانو ته لاړه...
په اورکې هغه څوک سوزي چې اورپرې بلېږي هوځکه خود سلما دښکلا اوجما ل له زوره هغه څوک خبروو چې په ژوند کې يوځل دهغې دليدوويا روپه برخه شوی وو ددې ما حول نږدې کلي کورونه څه چې دښار په لرې څنډو کې هم ډېرو خلکو دهغې صفتونه کول.
که به د هغوی په ګاونډ کې دبل چا دښکلا ستاينه هم کېدله نو دسلما ښکلا دهغوی لپاره يولوړ معيار اونمونه وه اوويل بې چې دسلما په څېرښکلې ده هغوی ملامت نه وو دسلما په څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې دغرونو طبعت، رنګ اوبوی يې درلود دسلما پلاريوشتمن کو چی وو خوخدای خبرچې ولې يې دغرنې ژوند نه زړه تورشو ټول مالونه اورمې يې وپلورلې اوبلا خره يې دښار په دغه برخه کې يو کوروا خيست يو کا ل وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خپل بچيان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنيوالي کې په زده کړو پيل وکړ خو خبره چې دهغې ترشل کلنۍ ورسېده نو په طبعت کې يې هغه خويونه وو پاتې کوم چې غرنۍ او کليوالي پېغلې ورباندې ښکلي وي، دښار په رنګ لمبېدلې وه او حتی تردې چې په ښاري سينګار کې يې تربل هرچا زيات افراط کاوه او دخلکو سترګې يې په زور ځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدو وروسته يې پلار ديوه سوداګرزوی ته ورکړه دا پرېکړه دسلما دخوښې خلاف وه خو د پلار سترګې يې دولورپربمانه پيسو پټې کړې وې.

له واده يې څو مياشتې نه وې تېرې شوې چې سلما دلومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلا ن عملي کړ او دتل لپاره يې له خپل مېړه نه ځا ن خلاص کړ.

داسې وو چې يوه شپه يې مېړه په خواږه خوب اوده وو نو دتمانچې په مرمۍ يې دهغه دخوب موده دابديت لپاره وغځوله.

دخپل خاوند دګڼو شتو سره له يوه بل نوي ملګري سره وتښتېده له دويم مېړه سره يې همداسې لوبه وکړه دپيسو په وړلو يې له دريم ملګري سره واده وکړ.

نورسلما داهېر کړي وو چې هغه څوک او دچارلور ده د هغې په سريوازې دپيسو او شهرت ګټلو خمار خوروو خو په څنګ کې يې دخپلې ژبې او ښکلا له جادو هم پوره کار اخيست خپل کور او خپلوان ترې هېروو او دښکلا په زوربه يې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره يو کال يې له دريم مېړه سره تېرکړ هرورځ به يې دښار په پارکونو کې ورسره مازديګري چکرونه وهل خو په دې يوه کال کې هم داولادمور نه شوه يوه ورځ دخپل خاوند سره له چکره وروسته دښار يوه هوټل ته دډوډۍ خوړلو لپاره تللې وه چې دهوټل په دهلېز کې يېې په يوه ښکلي ځوان سترګې ولګېدې په هماغه سرسري کتو کې يې خپل دکاکا زوی سدوخان وپېژندلو هغه څوک چې دماشومتوب ډېرې سپېڅلې شېبې يې ورسره تېرې کړې وې او بيا به دژمي په موسم کې درې مياشتې ددوي کورته ددرس ويلو لپاره راته.

دسلما په زړه کې ددرد يوه څپه تېره شوه سدوخان ته يې په ځېرځېر وکتل په سترګو کې يې سره وپېژندل خو سدوخان په حيرانۍ سره راپاڅېد سلما او دهغه خاوند ته يې ستړي مشي وويل او بيا په بې صبرۍ دسلما خوا ته ورلنډ شو.

اخر دومره بې حيايي او سپيتوب تا دافکر هم ونه کړچې اخر دچالوروې او څه دې وکړل ؟

مونږه په ښار کې پښتو او پښتونواله وبايلله خو عزت مو په خپل لاس کې وو.

سلما وخندل..........

سدوصيب دازړې خبرې دي مادرته وېل چې غواړم ژوند مې ديوه ښکلي فلم په څېروي ماهماغسې ژوند وکړ دژوند په فلم کې زه او س هم يوه اتله يم.....

دسدوخا ن په سردرد راغی خپله ماضي ورته ديوه خوب په څېرښکاره شوه او اوسنۍ خبرې هم ورته دخوب نه کمې نه وې په فکرونو کې ډوب شو خو سلما بيا وروړاندې شوه خاوند ته يې په اشاره دتلو امر وکړ او سدو ته يې مخامخ وکتل.

زه بيا هم له تاسره په پخوانيو عدو ولاړه يم خو شرط به دا وي چې زما دليدو په اړه دې چاته له خولې حرف هم ونه باسې. کنه زه بيا دا هېروم چې ددواړو وينه يو وخت سره شريکه وه.

سدوخان لاپسې حيران شو سلما ورته بيا هم دپخوا په څېرښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې دهغې دښکلا له بـــــڼ نـــــه يـــــوه پاڼـــــه هـــــم نـــــه وي رېژولـــــې.

دښار په ځينو هوټلونو او پارکونو کې يې بيا بيا سره وليدل سدوخان که هرڅو ل وو خو سلما احساس کړه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوې ښکلې ښځې تر ځنګ یوه ماهره قاتله هم ده خواوس یې چې په رېښتني ډول په یوه داسې چاړه باېللى چې ماشومتوب یې ورسره تېرشوى وو.

دلومړي ځل لپاره دیوې رېښتنې مینې احساس چې پخواني یادونه اواوسني خواړه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربیم مېړه هم دنورودوو په برخلیک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې دربیم مېړه په روغتون کې له څوخبروورو سته دژوند وروستۍ سلګۍ وهلې اوادله خپل رېښتنې مېن سره له ښاره دتېښتې په حال کې وه چې پولیسودواړه ونیول اودویمه ورځ دپولیسوله جنايي څانګې دلته دښارترټولولوى زندان ته راوړل شول.

١٣٨٨\١\١٥
جلال اباد هاشمي پلازه

له وينې ترمينې

دښارلوى روغتون اوزمونږپوهنځى دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ویرونه اودعا جلوناروغانو دامبولانس اوازونه رارسیدل یوه کوچنې واټ ته ورته ساحه زمونږ دپوهنځي اورغتون ترمینځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانوکوم پایواز زمونږدټولګي وردوینې دغوښتلولپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګیوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي یا دپوهنتون لوړپوړ مسئولینو اوناشنا استادانو هم وروټکولونوهرچا به فکرکاوه چې بیا کوم کس دناروغ لپاره وینه غواړي.خویوجوت توپیرداوو چې دناروغ یاپایواز رنګ به دمړي په څېرزېړاوښتى ؤاوپه دمه دمه به یې داسې خبرې کولې چې ژوړې بې وسۍ اوعذرته ورته وې. دغه کسانوته به ډېرځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خوځینې استادان چې لږنرم غوندې ؤاویاهم دخپل ژوند په اوږدوکې له داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به یې ورکړه چې ټولګي ته راننوځي دهغه په لاس کې به یې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بیابه یې زمونږخواته راوکتل هلکانودغه فلانى ګروپ وینه څوک لري له دغه کاکا سره ترروغتون لاړشئ اودخداى په رضاوینه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ یا هلک به نرې پوښتنه وکړه.

استاده څومره وینه غواړي ؟

داستاد په ځاى به همغه کس ځواب ورکړ.

ورېودومره وینه پکارده باوروکړى چې دروغتون دوینې په بانګ کې یوڅاڅکې وینه هم نشته کنه دلته نه راتلم .

دوینې اندازه به که له دوه سوه سې سې کمه وه نوډېرټولګیوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېربه یې شوخ هلکان وو. اودابه یې له ټولګیو نه دوتلوښه بهانه ګڼله ځکه چې دغیرحاضرۍ وېره به یې نه وه خوکه دوینې اندازه به یې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت یې پنځه سوه سې سې ښودله نوپه ټولګي کې به یوډول چوپتیا خوره شوه هرچابه ځا ن دمېزپه سرله خپلوکتابونواو کتابچو سره بوخت کړبیا به نوپه دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دوینې ګروپ به یې ورسره برابرهم نه ؤمجبورؤچې داستاد غوښتنه ومنې نوویل به یې چې دوینې په بانګ کې دوینې ګروپ بدلیدلى هم شي.

دوینې غوښتونکې اکثره بوډاګا ن اوزړې ښځې وې داسې هم کېدل چې یوکس به ولاړ وو اوبل به کاغذ په لاس دټولګي په مخ کې دوینې غوښتولولپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لازړه وکړاوپرې غږبه یې کړ........

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه کاکا ! دليلې دلوبيا اوو ريجو به څه وينه وي هسې نه خداى مکړه ناروغ دې لابد ترکړي په دې خبره به ټولو وخندل خو استاد به چې د قربانۍ، خواخوږي، خيراو ثواب خبره رامنځته کړه نو د ټولو خندا به غلې شوه.

يوه ورځ مې ښه په ياد دي د پنجشنبې ورځ وه دويم ساعت وو استاد ديونان دلرغونو اديانو په باب خبرې کولې او داتن د رباالنوعانو څيرې او کړه وړه يې يې زمونږ لپاره انځورول.

رب النوعه يو ډول غيرطبعي انسان وو چې هغوى خپل خدايان ګڼل د لمر راختو او لمرپريوتو، ورځې، شپې د باران او طوفان راوستلو قدرت يې په لاس کې وو ډېر ځله به چې د دغه وګړو په وجود کې د بوډاتوب نښې څرګندې شوې نو د رب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلو دوستانو سره به يې مخه ښه وکړه د اتن د پراخه ځنګلونو خوا ته به ولاړل هلته به يې له دنياوي چاروزړونه راټول کړل د نفس په تزکيه او رياضت به مشغول شول خو کله به چې بېخي بډاتوب او د مرګ ترپولو ورسېدل نو بيا خپله د عبادت ورګرځېدل نورو وګړو به يې درناوى او عبادت کاوه او د رب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځاى ته رسېدلي وو چې د ځنګ کړکۍ يې ټک ټک شوه له ټک سره له سلګونو پېړيوو وراندې زمانې څخه بيرته حال ته راغلو.

يوه د پاخه عمرخاوند چې په ږيره کې يې تور او سپين تارونه سره برابر وو او له څېرې نه کوم لوړ رتبه مامور ښکارېده په لاس کې سپينه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګو تېره کړه او بيا يې مونږ ته وکتل او وويل

!...مثبت B شپږسوه سي سي څوک حاضردى ؟

که څه هم کله مې وينه نه وه ورکړې خو ګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خو استاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره دوينې د بانګ په ځاى مخامخ د عا جلو ناروغانو يوې کوټې ته لاړم د دواړو په ننوتلو يوه يو د پاخه عمره ښځه او دوه ماشومان چې د ناروغ کټ ته ناست وو پا څېدل ما ته يې ښه راغلاست وويل.

بيا سپين ږيري کس چې زه يې راوستلى وم زما په اوږه لاس کېښود بچيه ! ته د پوهنتون محصل يې زه هم د پوهنتون پخوانى استاد يم خو اوس شخصي کار او بار لرم دا مې مېرمن او دا دوه مې زامن دي چې مشرايمل او کشر اجمل نومېږي او دا چې په کټ کې ناروغه پرته ده زما مشره لور رڼا جانه ده هسې خداى وساتلو له ترافکيې پېښې سره مخ شوې ؤ وينه يې ډېره ضايع کړې ښى متې او پښه يې ډېر ژوبل دي اميد دى چې ستا وينه به صحت ورکړي.

نجلۍ د پلار په خبرو سترګې وغړولې لومړى يې هغه بيا يې ما ته وکتل سره د دې چې په سترګو کې يې د درد څپې خورې وې خو لاله وراندې يو ډول عجيبه مننه او ځلا پکې نغښتې وه ما د غه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړ پلار يې خبرو ته دوام ورکړ.

بچيه ! په روغتون کې مې وينه پيدا نه کړه بانګ هم له وينې خالي شوى دى ځکه مې تا ته زحمت درکړ د وينې بانګ ته لاړو ډاکتر شپږ سوه سي سي وينه راڅخه واخيسته نږدې نيم ساعت بهرانتظار وم وروسته هغه کس بيا راغى زه درڼا په فکر کې وم په زړه کې مې يو ډول نوي درد غزوني کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود
.

بچيه ډېره مننه!

د لورحالت مې ښه دى خو درڼا موريو ځل بيا ستا د ليدلو هيله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درڼا په کوټه کې ټول راته پا څېدل رڼا هم د بستر له بالښت يو څه سرراپورته کړه په ټيټ اوازيې مننه وکړه او بيا يې په سترګو لاس کېښود ه موريې ترخپل څنګ راته کېنا ستلو اشاره وکړه په څوکۍ کښيناستم او بيا په خبرو شوه
.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچېه ! ته محصل یې ستا له دغه قربانۍ مننه رښالورمې سږکال له دولسم ټولګي فارغېږي بختوره ده چې ستاغوندې یوه همزولې یې وینه ورکړه مورپه دې ښارکې مسافر یو کنه کومې خواته به مومنډې وهلې ستادغه قرباني به تل زمورپه یاد وي په دې خبروکې ووچې یوې نرسې درښا موراوپلاربهروغوښتل په کوټه کې زه ،رښا اود هغه دوه ورونه پاتې شوو.

درښاسترګې نیم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وژونکې چوپتیا خوره وه شیبه پس یې ترژبې لاندې وویل مننه......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ

احسان.

بیایې وویل

ښکلی نوم دی.

یو شېبه بیاچوپتیاشوه زړه مې راغونډکړترې ومې پوښتل.

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب یې راکړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفکرکوم چې یودرد به دتل لپاره زما په وجود ې پاتې شي.

کوم درد ؟

دوره خواته یې وکتل اوبیایې په ډېرزحمت سترګې ماته راواړولې.

دومره بې غوره ېړه مه هغه درد چې تا راکړاوستا له وینې سره یوځاي زما په وجود کې خورشو.

په ټول وجود کې مې یوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رښا ته دزړه په سترګووکتل اوددغې درد په مانا پوه شوم.

هغې بیاخبروته دوام ورکړ.

احسانه ! ته اوس هغه یوه شېبه وړاندې نااشنا زلمی نه یې داسې ښکارې چې دډېرې مودې نه دې پېژنم خویوه هیله درڅخه کوم.

ورته مې وویل

کومه هیله ؟

احسانه ماخوبه کله نه هېروې ؟

له ځان سره حیران وم دومره زراوداسې خبرې دیوخوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني ګډوډۍ کې ډوب وم چې بیایې خپله خبره تکرارکړه.

څنګه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ.

نه ستا هیرول........ اوس زما له واکه وتلي دي

رښاوخندل مخ یې په مړوند پټ کړلنډه شېبه بیا چوپتیا خوره وه خوډېرزربې روغ لاس ترڅنګ ایښي لاسي بکس ته وراوږد کړ په یوه پا ڼه یې دوه نمبرونه ولیکل بیایې پاڼه ماته ونیوه.

دازماتیلفون.......

خبره یې نوه بشپړه کړې چې موراوپلاریې رانوتل موریې درښا په تندي لاس کېښود اوپلاریې زمامخې ته په کوچنې میزدمیووکڅوړه کېښوده دمیووکڅوړه مې دهغه دټینګارسره سره بېرته ورکړه اوورته مې وویل چې دې ته زمانه رښازیاته اړتیالري تاسې چې څودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او د رښا احوال به اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رڼا مې بیا له سترګو تېره کړه تندی یې غوړېدلی وو او په سترګو کې یې ګڼې هیلې په موسکا وې.

له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ایله وپوهېدم چې خوا رږه دردونه هم شته او له وینې مینه څنګه راټوکېږي .

۱۳۸۷/۹/۱۹

چک وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوښکو لمدې تابلوګانې

دلومړۍ ځل نه وو چې دنقاشۍ په ننداړتون کې دهغه تابلوګانو تر ټولو غوره او لومړۍ جایزه ګټله
. ددغه ښار په ډېرو ننداړتونونو کې دساحل تابلوګانو د لیدونکو پام ځانته راا ړولی وو
تېر کال د ښار په ننداړتون کې دهغه یوه تابلو چې دیوه قبرترڅنګ په کې یوه ښکلې ددعا په حالت کې انځور شوې
وه او له سترګو یې تر رپاند وبیرغونو لاندې اوښکې روانې وې یوه شتمن شاعر دننداړتون د ترټولو قیمتې
تابلو په نوم له هغه نه واخیسته
دساحل دشهرت یو سبب دا وو چې په خپلو تابلوګانو کې یې تراژیدیکې موضوعاګانې وړاندې کولې او بیه یې هم
. دومره لوړه نه وه
دننداړتون دخلاصېدو نه وروسته هم دساحل ددغه نوې تابلو صفتونه دخلکو په خوله وو په تابلو کې یو ماشوم
دپسه له شانه رالوېدلی پړی یې هم دماشوم په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي او ماشوم چې
ژبه یې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي
داسې معلومېږي چې ماشوم په پسه سور شوی او له ډېرې مینې یې دپسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په
چمن کې دکوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلی او له خېزسره یې ماشوم هم له شانه رالوېدلی اوس چې پسه
هرڅومره منډې وهي له شانه یوڅه ورپسې تړل شوي دي او نه ترې خلاصېږي په دې تابلو څوک دومره زرنه
پوهېږي خوله ژور فکرنه وروسته دیوه کوچني ماشوم او یوه ضدي پسه دمینې دکیسې له انجام نه خبرېږي
ساحل خپله هم په دغه تابلو کې کاربدلي هنرته حیران وو او په ننداړتون کې یې دخلکو دبې ساري مینې
. او تشویق له کبله ورته هغه ټولې شپې دخیال په څېر ښکارېدې
په خپل مېزیې اېښې تابلوګانې سمې کړې او له ځان سره یې غلې غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته یې ډډه
ووهله او ترژبې لاندې یې په خندا وویل
(چاویل چې کوږ بار ترمنزله نه رسېږي))
ام.....زه وایم زما اصلي تابلوګانې که هلته یو سم کتل څه چې دخلکو زړونه به له خندا ورته وچوي او په
. څپېړو څپېړو به زمانه هم کومه بې رنګه او بې خونده تابلو جوړه کړي
داټول دهغه لېونۍ زوردی چې تابلوګانې یې دشهرت اسمان ته وخېژولم دښار په شتمنو خلکو کې راځم دهغې په
څېرنجونې راته اوس هرځای سلام کوي خو دلاخبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې دضدي پسه
تابلو ساحل دخلکو په وړاندې چېرته ورسولو او دمینه والو دچکچکو شور یې اوس هم له غوږونو نه دی وتلی په
همدې فکرونو کې وو چې دکوټې ورټک ټک شو یوه ښکلې نجلۍ رانوته ټوله په سرو جامو کې نغښتې وه خو په
تندي کې پرېشاني او خفګان دواړه له ورایه بربښېدل دساحل په لیدو یې پښه دوره په دړه ولګېده وروسلام یې
وکړ او دسلام دمېزمخې ته ودرېده مخ یې لوڅ کړ او ساحل ته یې وکتل
......مبارک بیا هم
ساحل خپل تندی تریو کړ او مېز په سرله رنګ لړلو کاغذونو سره بوخت شو
.بیا یې ترژبه لاندې ځواب ورکړ
دڅه مبارکي نږدې وو چې خلک مې په تابلو پورې وخاندي ،داځل خو نه تابلو وه او نه ما بلو چې ته بیا مبارکي هم
راکوي هسې بې ځایه دې دومره زحمت پرې اېستلی وو او بیادلته راتګ دې هم ددې لپاره دی چې ما وشرموې
دنجلۍ په سترګو کې اوښکې راماتې شوې دوره په لوړدوه درې قدمه لاړه او بیا یې ساحل ته راوکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دروغجنه ماهمدا شبېه په تلوېزيون کې وکتل چې په نندراتون کې زمادضدي پسه تابلوته لومړی مقام ورکړل شو تابييا هم زما سره جفاوکړه

تېرکال دې هم مزارته ولاړه تجلی تابلوپه خپل نوم وپلورله داځل دې بيا هم ددغه تابلوسره هغه چاره وکړه. څوک به خبرهم نه وي چې دکال دغه غوره تابلو دچاپه ګوتوجوړه شوې ده

زه دشهرت وږې نه يم يوازې ستامينه غواړم تاهغه ځل اودد ې تابلودلومړي نمبرګټلوپه اړه دزيري راکولوپه ځای دروغ وويل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه دتابلوګانو دپيسو نه څه وغواړم دنجلی اوازنورله قهراوغوصې نه ژړااوکريږوته ورته کېده دوره په لورلاړه زه نورستانه يم ته يونقاش نه يې يودروغجن يې دوره نه بهرپه انګړکې يواوازجګ شو ساحل وخندل خوبيايې زرځان جدي کړ په منډه له څوکۍ پاڅېد انګړته ورغی نجلۍ په انګړکې پړمخې په خورووروتابلوګانوپرته اوڅوتابلوګانې يې په اوښکې لمدې کړې وې
۱۳۸۸-۲-۴
ننګرهارپوهنتون

ورانګه اونکريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکریزو بوی ولګېد له تبۍ ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو یو بل ته دخوښۍ سترګې واړولې مرجانې ابۍ ځیراغ ته نیژدې په یوه لویه کاسه کې نېکریزې لمدولې له ځان سره غلې غلې بوږنېده لکه دنورو خبرو ته یې چې هېڅ غوږ نه وی نیولی.

دمجلس دښځو سپږمې چې دنکریزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته یې له مرجانې ابۍ نه سترګې واړولې او په خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخندا ګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې.

وړانګې ته چې نور دهغوی خنداګانو خوند ورنکړ نو شاوهوا یې مړې سترګې واړولې له ځایه پاځېده دتاوخانې په کونج کې یې سره بالښت ته ډډې و وهله خپل تور پړونی یې له ښی پلوه ور ټول کړ خپل پرې شوی لاس ته یې په ځیر ځیر وکتل او بېرته یې په پړونی کې پټ کړ په سترګو کې یې رڼه څاڅکی دڅراغ رڼا ته وځلېدل دنېکریزو بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځایه پاځېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې یې په مخ یخه هوا ولګېده

دسپوږمۍ رڼا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل دڅاه په خوا یې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه یې غوږونو ته دخوښۍ د ډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دڅاه تر څنګ دکلا دېوال ته دېوال په تیاره سیوری کې کېناسته له سترګو یې بې اختیاره یخې یخې اوښکې روانې وې خپل پرې شوی لاس ته به یې چې پام شو زړه به یې دکانې په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخنداګانو آوازونه دنکریزو له ښکلی بوی سره یو ځای را تلل زړه یې غوښتل چې په زوره زوره وژاړي خو بیا به یې اوښکې وچې کړې سر به یې په زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړي د ډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته به یې په غوږ و منډله.

څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابۍ له کوټې را و وته دڅیراغ رڼا ته عجیبه ښکارېده دواړه لستوڼی یې بډ وهلی وو ګوتې یې په نکریزو لړلې وې زړوکی یې دسپین سر په څنډه بند وو دانګړ خوا ته په بیړه راغله دلوړې برنډې په سر ودرېده.

! وړانګې وه وړانګې

څه شوې؟ چېرته یې؟

وړانګې دخپلې مور مرجانې ابۍ غږ ښه واورېده خو ځان یې کوڼ واچاوه ساه یې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې له ډزو څخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر یو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بیا به سلګو واخیسته.

مرجانې ابۍ بیا نارې کړې

!وه وړانګې

څه بلا وخوړې......... څه شوې ولې غږ نه کوې؟

وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځایه پاځېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی

څه وایې دغه یم دڅا په غاړه

را شه لېونۍ لاس دسور کړه

نه ادې نه یې سور کوم

وی لورې بلا د واخلم اختر دی بیا لوی اختر ثواب لری نکریزې خو له جنته راغلې دی

...ادې ورکې کړه نه یې سور

مرجانه ابۍ یې په خبره کې ور ولوېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د داسې کشمیرۍ نکریزې را لېږلې دي چې تر اوسه به چا لاس نه وي پرې سره کړی.
نه ادې زما نه خوښېږي لاس مې همداسې سپین ښه دی.
مرجانه ابۍ له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه یې په تندي ښکل کړه او تر لاس یې ونیوه چې ته نه ځې زه د بیایم
مرجانه ابۍ او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپږمو یې بیا دلمدو نکریزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو لاسونو یخې یخې نکریزې اېښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې یو په بل پسې روانې وې په ستونی کې یې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې.
مرجانې ابۍ د وړانګې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو ناکامه هڅه کوله نه یې سور کوم نه یې سور کوم بلا په دې نکریزو...
مرجانه ابۍ په قهر شوله
وه تندر د و وهه په سر کې دې سپین ولګېدل خو دماشوم توب له خویو نو وانه وښتې درته ومې ویل چې ثواب لری ثواب په زور یې در باندې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس یې دنکریزو دکاسې په سر دمرجانې ابۍ غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره یې هماغه شېبې په خیال کې ور وګرزېدې.
*****
الوتکې یو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور درې واړه منګی یې له اوبو تش ووپه کور کې یې ځاځکی او به هم نه وې دکلي په بر سر کې تر اوسه له کنډوالو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور یې ګل جان دواړه سهار وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور یې)مرجانې ابۍ (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترڅو په منډه له ګودره اوبه راوړي په بیړه له دروازې ووته دکلي په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دځنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په ببخ اره کړې وي څه چې نوره لاړه خپلې همځولې پېغلې صفیه او شریفه چې درازونو ملګرې یې وې ولیدلې درې واړه سره ملګرې شوې ستړې مشي یې هسې په پټه خوله وکړل په خولو یې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کیسې یې نه کولې لکه پخوا به یې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې درې واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نیږدې کېدې ګودر ته چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه پورته شول دکلي دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شریفه او صفیه لکه ترهېدلې هوسۍ د یوې ونې تر څنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم یې په ښو یه تیره وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو څانګو له پاسه تور څه شی راکوزېدل یو درز شو دوړې شوې تیاره شوه دګودر له پاسه دشنو څانګو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې یو وخت یې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت یې سترګې ولګېدې چې دې غره په لمن کې لکه وه په کټ کې پرته وه ټول بدن یې درد کولو دکلي ښځې ترې تاو وې ښی لاس یې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ، دپخوا په څېر یې په سپین مړوند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند یې ټول په سپینو جنډو کې پېچل شوی ؤ، یو یو ځاځکی وینه ترې څڅېده ښی سپین لاس یې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له سترګو اوښکې روانې وې.
یوه میاشت وروسته چوړه وه خو یو څه یې دتل لپاره بایللی وو هغه یې خپل ښی مړوند ؤ، دپېغلتوب او ځوانۍ نیمه خوا ژوند ور په یاد شو دپردي دیار دمهاجرت جونګړې اونورې مجبورۍ ټول ببل ببل ور په یاد شول دځوانۍ شوخه دوره، نهیلۍ، یو ازېتوب بېرته خپل رنګ کلی ته په کږو وږو لارو راستنېدل، بیا هغه ورځې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ګړۍ به يې دکور دروازې ته کتل او دخپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لارهم د دوی کورته نه ورغلطوله دکلي زلميانو هم نورې سترګې نه پسې وړلې پسې کتل به يې هم نه.

کوم ريبارته به چې چا دا ورياده کړه نو ريبار به پزه غونجه کړه مايوبه)معيوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانۍ دغوټۍ مړاوی کېدل او بيا په سر کې يې دسپينو تارونو زرغونېدل، چې تر نن پورې نهيلې په خپل کور کې ناسته وه.

دا ټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنده يې دمرجانې ابۍ په وچ ولی ولګېده پورته يې ترپ کړل.

مرجانې ابۍ تر څنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنده ترې تاوومه چې کالی دې سره نکړي لړ شېبه وروسته يې دمور له مخه لاس را کش کړ په سلګو سلګو له ځا يه پا څېده.

۱۳۸۳-۰۷-۰۹

دهديرې شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب راته ځراغ مې ګل کړ خپلې دخوب خونې ته روان شوم سترګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې څو ځله له دېواله سره ټکر شوم خو لاس به مې تکيه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تياره وه په لاس تپولو سره مې دخونې ور پيدا کړ تر لاستي مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تياره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په ياد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښارته روان کړ نو دخونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جيب مې لاس و وهلو دکليانو اوږد زنځير مې را وښکلو سترګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې يوه غټه کيلی مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بيا مې څو نورې کليانې په کلپ کې وازمايلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او دکليانو اوږد زنځير مې په ګوتو کې اړولو را اړولو دکور ټول غړی مې ويده وو په کړکيو پردې کش وې په اوږده دهليز کې بې دهغوی له خراری بل څه نه اورېدل کېدل دخوب بله درنه څپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته دخپلې خونې په خوا راغلم يوه بله کيلی مې په کلپ وازمايله داځل يې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ويل او خونې ته ور دننه شوم نه پو هېږم چې نن شپه ولې برق نهٔ را غلی چې هره خوا تپه تياره وه کنه هسې خو ځوان وم .سترګې مې روغې رمټې وې يواځې دخوب ښاپريان پرې ناست وو
تاسې به وايی چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې يوې لرې سيمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی .وو اوبل دا چې نن مې هم تر نيمې شپې دموټر په کرايه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل
دخوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څو ځله مې اوږده سا واخيسته پلار مې په وړوکتوب کې څو کليمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بيړه و ويلې په سترګو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سرمې هم راباندې چورلېده څو ځله پړمو ښکو واخيستم او بېرته به را ويښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو داځل تر لمړی وار يو څه اوچت ؤ له ځايه ور پاڅېدم په تياره کې ورو وتلم د کوربېرونی انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بيا تر غوږ شو نه پو هېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دو مره پوه شوم چې غږ دکلا دلويې دروازې شاته دی ها خوا مې يو څه رڼا تر سترګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو دهغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل ديوه په لاس کې زوړ تيلې ځيراغ ؤ او بل يې تر څنګ غلی ولاړ ؤ يو دبل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلی .ودرېدم بيا مې پرې غږ کړ
څوک يې؟
له څه چوپ تيا وروسته غلی او غمجن غږ پورته شو
وروره مسافر يو
بيا مې ترې وپوښتل
چې مسافر ياست دلته څه کوئ؟
:هغه نفر چې تېلی ځيراغ يې په لاس کې ؤ لږ څه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونی غوندې آواز يې و ويل
.استاده مړی راته شوی يوازې ستا مرسته غواړو
دهغوی خبرې رېښتيا هم راته خواشينې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې ګنې په کوم نيت د دلته را غلی وی له دروازې نه ورو وتلم له هغوی سره مې ستړی مشی وکړل خبرې يې رېښتيا هم دبل ډول خلکو نه وې چې .سړی د وېره ترې ولری
بيا مې ترې وپوښتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ورونو څه کیسه ده ؟

!دوی په نمجنو سترګو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چې ځیراغ یې په لاس کې ؤ داسې په خبرو لګیا شو وروره ته مو هم له خوبه و ویستلې دبنار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړشو ته خو پوهېږې چې هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډېر ژوبل شوی دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چېرې مو هدیرې .ته دقبر کیندلو او ضروری شیانو دوړلو لپاره ورسوې

هغه بل ملګری یې هم په خبره کې ور ولوېد هو موترمه)محترمه (استاذه دموټر د چې هرڅومره کرایه کېږی .دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه

ما چې دهغوی داخبرې وا وربدې نو ماته هم دیو کال وړاندې پښنه سترګو ته ودربده خپل دتره زوی نجیب را په یاد شو چې په همداسې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپیدا کولو لپاره مې ډېرې دروازې په . همداسې شپه ټکولې وې

په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بېرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې واغوستل په دهلېز کې چې را تېرېدم چوپه چوپتیا وه دخپل تګ څخه مې هېڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ایستلو او په ګل ځیراغونو مې له دروازې بېرون ودراوه دوی هملغته منتظر ولاړ وو یوه راباندې غږ کړ

استاذه خدای دخیر درکړی رېښتیا چې همدردی لرې بیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه یې راکړل او زر مې دبغل په جیب کې کېښودل په زړه کې ډېر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه سوه کلدارې کرایه کېده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټر ته مې حرکت ورکړ او روان شوو

دوی یوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډېر غمجن مالو مېدل یو څه فاصله مې چې و وهله دسړک په غاړه یو بل سړی هم را ښکاره شو زه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی ؤ او شنه غوندې ږیره یې دموټر ځیراغونو ته مالومه شوه دا هم د دوی ملګری ؤدسړک څنګ ته یې څو غټې غټې پرښې، دوه بیرغونه، دوه .کولنګ او چړی ایښې وو دغو دری واړو دا شیان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بیا دوام ورکړ

دوی ډېر ستړی مالو برېښېدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته د یوې لویې هدیرې لمنو ته ورسېدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موټر دهغوی په غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې یې په ټوله هدیره ولګېدې او یو څه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کیندلو شروع وکړه او دسپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو .ګردونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموټر څخه یې ټول شیان کوز کړل

زه هم غلی دموټر په سیټ کې ناست وم سر مې په اشترنګ تکیه کړی ؤ دموټر له شیشو څخه دسپوږمۍ وړانګې را لوېدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډېره لوړه ښکارېدله دهدیرې چوپتیا دهغوی دکولنګ او چړیو کړنګ اوکړونګ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بیرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په کیندلو لګیاوو څو شېبې پس دقبر په غاړه ډېرې خاورې انبار شوې وې څو دانې لوی لوی ډبرې هم پکې دسپوږمۍ رڼا ته مالومېدل داسې ښکارېده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا هم نه وېرېدم او په دې انتظار وم چې بېرته ځان کور ته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سر تکیه کړی ؤ اوږدې پړمونبکۍ وړی وم څو شېبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کیندلی ؤ او دموټر تر څنګ یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خوا ته اشاره وکړه او څه یې و ویل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم دهغوی خوا ته ورغلم خو پوهېږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دری واړو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې یې را ته په یوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نه ؤ هر څو مې چې چیغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو یې دکیندل شوی قبر په خوا ور واخیستلم او په ډېر قوت یې په لحد کې تخته کړم دهغوی څېرې اوس دخوارانو په شکل نه وې تورې بلاوې راته ښکارېدې هر یوه پرښې را وړلې او زما په سر یې اېښودلې یوازې زما دسر پرښه پاتې وه چې بیا مې یوه چیغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز اوچت نه شو دهغوی څخه یو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري یې چې دکور په دروازه کې را کړې وې هغه یې زما له جیبه وښکلې او په کړسنده خندا یې وویل.

بد بخته زمونږه پیسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شو ل او یوه بله پرښه یې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل یې ټول په لحد کې پټ کړلم دسپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو سترګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په یو تنګ څلور کونجه ځای چې ټول تپ اوتور ؤ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تیاره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې دچریو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټ په لټ وا وښتم په زوره زوره مې چیغې و وهلې خو هېڅ فایده یې را ته ونکړه سترګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ایله یوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو یې لا د هدیرې شپه راته سخته کړه دلحد هغه پرښه چې د پښوله پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را تویدو شوې تردې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بیا سر را پورته کړ خو ټک یې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وینې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله دخوب خونه را په یاد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړي خو زما غږ نه ورځي بیا ور را خلاص کړي ګوري چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځایونه را پسې وګوري خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوي.

له دغه لنډ فکر څخه مې بیا یوه چیغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه اوچت نه شو په سلګو مې پیل وکړ او خپله ملامتې مې بېرته په خپل ځان ور واچوله همداسې په سلګو کې پروت وم چې دلحد پرښه مې په تندي را ولوېده او لویه چیغه مې وکړه په خپله چیغه له خوبه را ویښ شوم په کټ مې دلمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې دکټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس یې زما په تندي اېښی ؤ.

دقولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل یو څو پاڼې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د هیلو او دردونو ، ماتو اونېکمرغیو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان د هستیو تر اسمانه ورسوي او کله بیا همدا مغروره انسان د خپل غرور له نیلي را ښکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی ،ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه یې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زیار په دې ډګر کې بیا هغه څوک بریالي کېږي چې د دې ټولو ناخوالو او بدمرغیو په وړاندې په ټینګه مبارزه وکړي. دژوندانه همدا ناموزونې شېبې ډېرځله د بشر برخلیک ټاکي او د تاریخ پاڼې وګرځي دا ډول رنګینو او دردونکو شېبو یو ماهره عکاس او نځورګر ښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک یې دژوندانه ډېرې شېبې انځور کړې دي

ښاغلي رحماني په خپلو لنډو کیسو کې د افغاني ټولنې له ډېرو ناخوالو او ناویل شوو خبرو پرده پورته کړې او ډېرو هغو بې وسو انسانانو د زړه او ازونه او هیلې یې په کې رانغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړژواندې پرتې دي.

ستاسې په لاس کې د لنډو کیسو همدا ټولګه د همدا ډول ترخو حالاتو انځور دی ټولې نوې او خوندورې کیسې دي چې لیکوال د ۱۳۸۰ لمریز کال څخه را وروسته لیکلې په هره کیسه کې لیکوال هڅه کړې چې د خپلې کیسې لپاره نوې سوژې او موضوعات راونغاړي په نوې بڼه یې بیان کړي او له تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېرځله د ټولنې ترخه واقعتونه د ټولنیزو دودونو او زورواکو له وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني د خپلو کیسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زورتیاکاراخیستی دی ادبیان ژپه یې ورکړې. دلنډو کیسو ترڅنګ د شعر د رنګینې نړۍ سره هم اشنایي لري نو ځکه خوبې ماهرانه انځورګري ورکړې ده او درازاو نیاز ډېرخواږه انځورونه یې پنځولي د هغه په ډېرو کیسو کې هنري رنګ په واقعت ډېرزورور دی او یو پټ درد او خوږ لنې په کې نغښتې چې د کیسو دا ځانګړنه یې ما ته د تکړه شاعر پیرمحمد کاروان لنډې کیسې را یادوي په کتاب کې ځینې داسې کیسې هم شته چې لیکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کیسو یې رومانتیک او فلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کیسې را ټولې شو ې چې هره یوه یې په لوستلو ارزي. د ولسمشر اند یښنې کیسه دا وسني حالت انځوروړاندې کوي او زمو ږ د مشرانو هغه بې باوري چې د دوی سره د خپل ځان او ولس په اړه موجوده ده او د دواړه ترمینځ یې د ېوال د رولی وړاندې شوی ، مزدوري د یوه محصل کیسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه دواټ پرغاړه درېږي او مزدوري کوي غوګو یوه بله کیسه ده چې په یوه دفتر کې پېښه شوې د کیسې کرکټر د نورو د خندا او مسخرو سبب کېږي بیا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ ترې غوڅېږي. سپین د ېوالونه د یوه کلي نه د کلیوالو د کو چېدو داستان دی چې بهرنیان یې د خپلې فوځي اډې د پراخولو لپاره له کلي وباسي ،

د ځنګل ماران د یوه شپانه خوندوره کلیواله کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي او بیا څنګه د مارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وایي)) د مارګیر مرګ له ماره وي ((

وه د تورو غرو شپونکیه دا د یوه خوار اوبې و زله شپونکي کېسه ده چې په یوه کلي کې د کلیوالو د مهربانۍ لاندې ژوند تېروي خو اخېر د بهرنیانو په بمبارۍ کې د خپلې رمې سره یو ځای و ژل کېږي په کیسه کې د کلیوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او د او سنو څومخو سیاستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتیبه لیکونکی د سو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته یوه کېسه ده یو کتیبه لیکونکی هره شېبه د خپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېر لیکونه او شناختې لیکي او د ځان لپاره یې له وړاندې یوه کتیبه لیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو څوک يې نه پيژني ببرته نهيلی روانېږي او پړمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه اوورځ يې دراتلو انتظار کېږي

وه شينواري ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافرۍ داستان دی چې په څه ډول له يو او بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پورې کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپاڼه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستی برخه کي ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک او پاکستانۍ نجلۍ دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خو دمينې لومړۍ ورځ يې دبېلتون لومړۍ ورځ شي.

دزخم نښه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يوبل په يوه محفل کې ويني اودتندي دزخم په نښه يوبل پيژني چې پای يې ډېرخوندوردی.

په زندان کې زېږېدلی ماشوم زموږ دهېواددزندانونو انځوردی اوپه زندان کې دماشومانوژوند څرګندي چې دښوونې اوروزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له وينې ترمينې داپه پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټيپې نجلۍ ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيدا کېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسولوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولۍ نوردشعرونوپه څېرله خوندورونثرونوهم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وايم اوپه دې ډګرکې يې دلابريا اوپرمختګ هيله کوم.

قلم يې روان اوتانداوسه.

مجيب رحمن احساس

ننګرهارپوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

١٣٨٨-١٢-٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library